

Slepomišenje okoli slovenske kmetijske šole?

Dolgoletna zahteva koroških Slovencev je javna oz. s pravico javnosti opremljena kmetijska šola za fante s slovenskim učnim jezikom. Pri razgovoru z zveznim kanclerjem dr. Kreiskim na Dunaju dne 18. decembra 1970, je kancler že uvodoma, ne da bi o tem vprašanju poprej spregovorila zastopnika koroških Slovencev, povedal, da bodo koroški Slovenci dobili javno kmetijsko šolo za fante s slovenskim učnim jezikom. Na naše ponovno vprašanje, ali gre za javno šolo ali za šolo s pravico javnosti, je kancler Kreisky ponovno prebral ustrezni stavek iz svoje pismene priprave na razgovor in izrecno potrdil, da gre za javno šolo.

Treba je, da to dejstvo ponovno pribijemo, ker se država zdaj izmika obljubi, ki je bila podana pred avstrijskim zunanjim ministrom ter pred najvišjim zastopnikom dežele, deželnim glavarjem Simo.

Na drugem mestu prinašamo tri dokumente, ki naj — v zvezi s tem uvodnikom — izpričajo, kakšna je resnična situacija.

14. januarja je namreč naslovil kancler Kreisky na obe osrednji organizaciji pismo (prinašamo ga na drugem mestu!), v katerem pravi, da je stališče osrednjih organizacij (objavljeno v *Kleine Zeitung* z dne 24. XII. 1970, ampak tudi v *Volkszeitung* in v *Wahrheit und Volkswille* istega dne) nepravilno. To gledanje moramo odločno zavrniti. Prav tako pa moramo zavrniti naslednje trditve, kjer je rečeno, da zvezna vlada pri razgovoru dne 18. dec. 1970 ni mogla dati obljube, za katere realizacijo ni pristojna. Pri razgovorih je namreč z daljšo razpravo tudi sodeloval najvišji zastopnik dežele. Mimo tega pa ni zadeva manjšine reševati kompetenčna vprašanja. Zaščita slovenske narodnostne skupnosti je zadeva avstrijske države v celoti. Prav v sedanji politični konstelaciji, ko je oblast tako na deželni kot na državni ravni v rokah socialistov (v deželi celo z absolutno večino!) ne more in ne sme biti tozadevnih nesoglasij. Koroškim Slovincem gre za javno kmetijsko šolo oz. za šolo s pravico javnosti, najsi jo zdaj da zveza ali dežela. Socialisti se zdaj ne morejo več izgovarjati na črno vlado.

Že 2. avgusta 1969 smo — po večkratnih predhodnih tozadevnih intervencijah — naslovili na ministrstvo za kmetijstvo in gozdarstvo daljše pismo. Tedaj nam je bilo dne 15. oktobra 1969 sporočeno, da spada ustanovitev javne kmetijske šole v kompetenco dežele, medtem ko za ustanovitev šole s pravico javnosti sploh ni zakonite osnove, ker privatni šolski zakon iz leta 1850 ne velja več. Ker smo obvestili o pismu tudi deželnega glavarja, nam je le-ta 7. avgusta 1969 sporočil, da je pisal ministru Schleinzerju in da podpira našo tozadevno prošnjo. Potem pa, ko smo poznali stališče in pravno situacijo, smo se seveda obrnili s prošnjo na deželo. Od deželne vlade pa smo dobili 17. decembra 1969 odgovor, da se zakon o organizaciji kmetijskih šol šele pripravlja in da ni zakonite podlage za novo javno šolo.

Iz pisma kanclerja Kreiskega pa je razvidno, da je še v zvezni kompetenci dati obstoječim šolam pravico javnosti.

Vprašati se moramo, kakšna je zdaj resnična pravna situacija; vprašati se moramo pa tudi, ali je dana pripravljenost za rešitev problema na deželni in zvezni ravni. Ljubljansko »Delo« je kmalu po dunajskih razgovorih pisalo, da smo dobili koroški Slovenci javno kmetijsko šolo, zdaj

Dvoje časopisnih mnenj o koroških Slovincih

Na Koroškem se je razgibalo. Slovenci se zbuja iz svoje potuhnjenosti, zaspanosti, iz brezzgodovinskega životarjenja. Vzporedno s tem se je razgibala tudi avstrijska, izvenkoroška publicistika. O kor. Slovincih poročajo v radiu, televiziji, v raznih revijah, tednikih, dnevnikih. Kajti lanski 10. oktober je razburil duhove, ne samo na Koroškem. Za 10. in za 26. oktober so se pojavili na južnem Koroškem dvojezični napisi. Slovenska mladina je pokazala, da noče več brez posledic opazovati raznarodovanja, pritiska, prikritega in javnega, nikakor pa ne več stati ob strani, ko zaradi tega nepretrganega raznarodovanja in porivanja koroških Slovencev v zakotje brezosebnosti propada čedalje močnejše narodna zavest.

Tu bomo prinesli kratko oceno dveh člankov, ki sta nastala prav zaradi novega položaja na Koroškem; oba članka sta objavila dunajska časopisa, in sicer »Express« od 21. januarja ter »Furche« od 23. januarja, oba na strani 3.

Pod naslovom »Krise auf Vorrat«

piše Hans Mahr v začetku svojega članka v »Expressu«, da je v vsakdanjem življenju pravzaprav vseeno, kake narodnosti je ta, kake oni. Tako Slovenci kot Nemci so se navadili sožitja. Seveda je to samo varljiv mir, kajti vsaka nepremišljena beseda bi zbudila stare rane, stara nasprotstva. »Je

pač kot v ognjeniku... Na zunaj kažemo Korošči otrdelo skorjo, pod njo pa se kuha in kipi kot nekaj!

Veliki mejnik v tem narodnostnem boju je bilo leto 1920. Po izidu ljudskega štetja se je pokazalo pravo nasprotje. »Ljudje, ki so poprej več ali manj dobro živeli drug poleg drugega, so bili zdaj razkosani v večino in manjšino.« Slovenci, ki so glasovali za Jugoslavijo, so zaradi tega trpeli, pogosto niso dobili dela. Za časa nacizma se je položaj še poslabšal. Tristo slovenskih družin je moralo zapustiti nemško nacionalno Koroško. Mnogo Slovencev je šlo med partizane.

Po vojski se je položaj le počasi unesel. V državni pogodbi se je morala Avstrija obvezati, »da bo branila pravice slovenske manjšine in jamčila za njeno samobitnost. Toda do zdaj te obveznosti še ni izpolnila docela.«

Potem, ko navaja, da živi na Koroškem med 15.000 in 25.000 Slovencev, se Mahr sprašuje, kako upošteva Avstrija oz. Koroška pravice koroških Slovencev. Najprej omenja šolsko ureditev, nato pa citira deželnega glavarja Simo, ki je izjavil, da bo imela Slovenska gimnazija prednost pri zidavi. Čeprav imajo Slovenci še želje glede šolske ureditve, je ta točka po vsej verjetnosti »rešena«, piše Mahr. Tudi rešitev o dvojezič-

Quo vadis, „Gemeinde Europas“?

Dogodivščina iz Velikovca

»Gemeinde Europas«. — Ta napis te zabode v oči, če se pripelješ v evropsko (pa ne vendar v azijsko?) občino Velikovec. Tudi mi smo ga »registrirali«. Pač, napis je ostal le napis. O evropskem duhu nismo čutili v »svetem« Velikovcu ničesar. Razen, če mislimo na »združeno Evropo«, ki naj bi bila nemška.

Gotovo so bili v Velikovcu samo poedinci, ki so »uničili« napis »Gemeinde Europas«, ne moremo soditi vseh po dejanjih tistih histeričnih hujskačev, a kar se je zgodilo, priča glasneje in bolj prepričljivo o koroških ali pa samo »velikovških« dogodkih, kot vse lepe besede.

Ustavili smo se v Velikovcu, v gostilni Liegl. Okrepčali smo se. Pogovarjali smo se slovensko. Veselo razpoloženje je rodilo nekaj domačih pesmi. Koj, ko so čuli našo domačo pesem nekateri velikovski mladinci,

se pa izkaže, da za tako rešitev ni niti zakonite podlage.

Kakor pozdravljamo koroški Slovenci, da je prišlo do ponovnih kontaktov med slovensko narodnostno skupnostjo in vladnimi predstavniki, se moramo pa vendar danes kritično vprašati, kakšen je bil resnični efekt tega pogovora. Ugotavljanje manjšine je odklonil že prejšnji kancler dr. Josef Klaus po svojem tedanjem obisku v Beogradu. Ostane potem kot konkreten rezultat le še sporočilo, da je v zveznem proračunu povišana vsota za kulturne in gospodarske potrebe koroških Slovencev.

Menimo, da bodo morale oblasti končno pričeti s celovitim reševanjem narodnostnega vprašanja na Koroškem, sicer se utegne pripetiti, da je sedanja pomiritev le premirje.

so čutili, da se krhajo velikovski zidovi, pa so nas takoj polili kot branilci tega slavnega koroškega mesta z vročo smolo psovk. Pozdravili so nas z mednarodnim pozdravom »Tschusch!«.

Hoteli so seveda pokazati vse svoje glasbene in glasne zmognosti ter se vsedli kot »dobri« sosedje k sosednji mizi. Začeli so peti, seveda po »koroško«, po vojaško. »In die Berg bin i gern«, in tako dalje, pa še kako vojaško navmes. Kot Korošci in nekdanji vojaki smo se pač pridružili. Če pa smo zapeli spet kako domačo, slovensko, so naši sosedje nategnili vse registre svoje glasnosti in nas pozdravljali ali z nemškim petjem ali pa z mednarodnim (seveda tudi velikovskim) pozdravom »Tschusch!«. Prigovarjali so nam, naj gremo dol k Titu, češ tu na Koroškem smo »Korošci«, a ne Slovenci.

Ker smo videli, da smo motili s svojo navzočnostjo dobro razpoloženje sosedov, pa tudi, ker se nam je mudilo domov, smo zapustili gostilno. Soseska pa nas je spremljala še do garderobe, kjer so se poslovili od nas s »Tschuschem«.

Še prej pa smo jih vprašali, ali sploh vedo, kaj počnejo. Marsikdo od nas je moral odslužiti Hitlerjevo vojsko, a sinovi Hitlerjevega duha najbrž niso mogli in še ne morejo preboleti tega, da živimo danes končno v svobodni, demokratični družbi (ali pa bi po izjavah uradnih predstavnikov vsaj morali živeti).

Človek se čudiš, kake stvari doživljaš kot zaveden koroški Slovenec. Vprašaš se, od kod jemlje mladina vse to. Gotovo si tega ni izmislila sama. Tudi upala se bi tega ne, če ji takega histeričnega šovinizma in nacionalnega nacionalizma ne bi vlivali starejši. Quo vadis, »Gemeinde Europas«?

—unu—

IZ VSEBINE:

Koroški listi o kmetijski šoli v Podravljah	str. 2
Je to enakopravnost?	str. 3
„Parada na ledu“ — paša za oči	str. 5
Četrti ameriški vesoljski polet na Luno	str. 5
Stari običaji pri porokah na Krasu	str. 7
Radiotelevizijski program	str. 8

nem uradovanju treh sodnih okrajev ne ustreza željam koroških Slovencev. Tu citira Mahr mnenje dr. Vospernika; »Prvič zahtevamo uvedbo slovenščine kot uradnega jezika v štirih nadaljnjih sodnih okrajih in drugič vprašanje dvojezičnosti v mnogih občinah še ni pojasnjeno. Kljub priporočilu deželnega glavarja so večinoma dopustne same vloge v nemščini!«

Najbolj aktualni izobesek narodnostnega vprašanja na Koroškem pa so trenutno krajevni napisi. Avstrija se je obvezala, da jih bo dala Slovincem. Ista Avstrija, ki se bori tako vztrajno za pravice južnih Tirolcev, je doslej odpovedala v lastni deželi. Niti v enem primeru ni izpolnila paragrafa 3 člena 7 državne pogodbe. Nemška večina se brani proti dvojezičnim napisom, ker jo stalno podžigajo nemškonacionalne organizacije. Če bi dali koroškim Slovincem vse pravice, bi baje odprli vrata na stežaj jugoslovanskim zahtevam.

»Za nas koroške Slovence je boj okoli krajevnih napisov znak, kako malo se brljajo drugi za razumevanje.«

Na vprašanje, zakaj Avstrija noče dati Slovincem dvojezičnih krajevnih napisov, ugotavlja deželni glavar Sima: »Ker je tu še eno vprašanje. V kateri občini je manjšina tako močna, da lahko zahteva dvojezičen krajevni napis?« Seveda dvojezičnih krajevnih napisov tudi ne more biti povsod tam, kjer so dvojezične šole, ker »tudi to ne ustreza več najnovejšim številkam.« Tudi ugotavljanje manjšine zavrača deželni glavar, »ker bi potem nastal narodnostni boj!«

Na Koroškem ne morejo rešiti narodnostnega vprašanja v smislu državne pogodbe, ker se buni proti temu večina poklicnih večerajšnjikov. Politiki pa se bojijo vsi naslednjih volitev. Zaradi tega predlaga deželni glavar Sima, naj bi v prvi vrsti obveščali ljudstvo. »Če se bo vzdušje med narodnostnima skupinama zboljšalo, se bo gotovo tudi dało govoriti o vprašanju krajevnih napisov,« zaključuje Sima svoje misli.

Pač, vse dotlej bo ostala koroško-avstrijska »kriza v zalogi« (Krise auf Vorrat).

»Krizo ob vznožju Karavank?« (Krise am Fuß der Karawanken)

je naslovil Wolf in der Maur svoj članek v »Furche«.

Uvodoma piše, da so zagrešili napake vsi, Slovenci kot Heimatdienst, deželne in zvez-

(Nadaljevanje na 5. strani)

KRŠČANSKA KULTURNA ZVEZA in SLOVENSKA PROSVETNA ZVEZA

Vsa prosvetna društva in kulturne skupine farne mladine opozarjamo, da bosta obe osrednji kulturni organizaciji KKZ in SPZ nadaljevali z

REŽISERSKI TEČAJEM

za režiserje in igralce v prosvetnem domu v Tinjah. Začel se bo v soboto, 30. januarja 1971, ob 14,30 in se bo končal v nedeljo, 31. 1., ob 16. uri.

Posebno razveseljivo bi bilo, če bi mogli na tečaju pozdraviti nekaj več dijakov iz višjih razredov gimnazije, učiteljev in akademikov.

OD TEDNA DO TEDNA

VOLITEV PREDSEDNIKA V AVSTRIJI

Za volitve predsednika, ki bodo 25. aprila letos, so se vse tri stranke že odločile. Dve veliki stranki sta že določili svoja kandidata za predsedniške volitve, in sicer je Avstrijska ljudska stranka imenovala za kandidata nekdanjega zunanjega ministra dr. Kurta Waldheima, Socialistična pa sedanjega državnega predsednika Franza Jonasa, medtem ko je Svobodnjaška stranka (FPÖ) sklenila, da ne bo imenovala lastnega kandidata.

FINEC NAMESTO U TANTA

Od tedaj, ko je glavni tajnik OZN U Tant sporočil, da ne namerava več kandidirati za to mesto (njegova poslovna doba poteče 31. decembra letos), živahno razpravljajo na sedežu svetovne organizacije o njegovem nasledniku. Glavni favorit je za sedaj finski predstavnik v Združenih narodih Max Jakobson. Ameriški diplomatski krogi v New Yorku so navedli poleg Finca še nekdanjega avstrijskega zunanjega ministra dr. Kurta Waldheima. Sovjetski diplomati so izjavili, da bi tudi Moskva pristala na imenovanje Jakobsona, medtem ko se niso ogreli za Waldheima.

Tako Avstrija kot Finska sta nevtralni državi, vendar je Helsinki — ne samo zaradi zemljepisne lege — mnogo bližji Sovjetski zvezi, kot pa Dunaju, ki bolj teži na Zahod. Jakobson je po rodu Žid, vendar so arabske države pozitivno (tako kot tudi Izrael) ocenile njegovo delo ob priliki arabsko-izraelskega spora.

V Združenih narodih pa navajajo tudi druge možne kandidate za U Tantovega naslednika: odposlanca za Bližnji vzhod Gunnarja Jarringa (Švedska), predsednika 25. glavne skupščine Edwarda Hambra (Norveška), komisarja OZN za begunce Sadrudina Khana (Iran), veleposlanika Cejlona pri OZN Shireya, singapurskega premiera Lee

Kuana Yuja, etiopskega veleposlanika pri OZN Mak Onemo, ganskega predstavnika Roberta Gardinera, bivšega čilskega predsednika Freija in mehiškega namestnika zunanjega ministra Roblesa.

ODNOSI MED JUGOSLAVIJO IN KITAJSKO

Odbora sveta narodov in družbeno-političnega sveta zvezne skupščine za zunanjo politiko sta na seji, po poročilu veleposlanika Jugoslavije v Pekingu Oreščanina, podprla ukrepe za nadaljnji razvoj in vsestranski napredek odnosov med Jugoslavijo in Kitajsko. Na seji je bilo ugotovljeno, da je prišlo do napredka v odnosih med Jugoslavijo in Kitajsko in ocenjujejo, da so pogoji za nadaljnji razvoj in razširitev jugoslovansko-kitajskega sodelovanja v obojestranskem interesu.

RESOLUCIJA ČEŠKE PARTIJE

Centralni komitee češke partije je decembra objavil resolucijo, v kateri se obravnava dogodke 1968. leta ter opravičuje sovjetsko intervencijo. V resoluciji je rečeno, da je bila intervencija čet varšavskega pakta nujna, da se prepreči državljansko vojno s tisočermi mrtvimi, da je prišlo do ostrega protirevolucionarnega položaja in da je „na tisoče“ Čehoslovakov pozvalo Sovjetsko zvezo, da posreduje. Obtožuje se Dubčka in druge voditelje, da so onemogočili delovanje partije.

MAJHNO OROŽJE ZA „ZRAČNE GUSARJE“

V Washingtonu je bila mednarodna konferenca za varnost na letalskih progah. Na tej konferenci je 80 strokovnjakov iz raznih držav razpravljalo o možnosti uporabe in učinkovitosti elektronskih naprav, ki naj bi preprečevale „zračno gusarstvo“. Med drugimi so strokovnjaki proučevali učinkovitost

X — žarkov in televizije v zaključenem krogu, za pregledovanje potnikov. Poleg tega pa tudi učinkovitost takega pregledovanja s psi, ki naj bi bili izvežbani, da z vohom odkrijejo kemično razstrelivo. Drugi strokovnjaki so predlagali, da bi proučevali „zračnega gusarja“ po njegovem psihičnem vedenju, to naj bi namreč agentom odkrilo potencialnega „gusarja“

Ob koncu konference so vse svetovne letalske družbe prejele sporočilo, da bi mogoč kdo izmed potnikov biti oborožen z majhnim orožjem v obliki zapestnih gumbov. To orožje naj bi bila zelo majhna pištola, ki pa lahko izstrelji smrtonosen naboj.

V Miamiu na Floridi je policija že zaplenila dan po božiču sedem takih pištol (dolgih okoli 4 cm) nekemu potniku, ki je stopil v letalo družbe „Boac“. Letalo je bilo namenjeno v Tel Aviv, moški pa je trdil, da so pištole, ki so jih pri njem našli, le spominčki.

Miniaturno orožje so nato dali v pregled strokovnjakom za balistiko. Ti so ugotovili, da je naboj iz take pištole lahko smrtonosen, če je izstreljen iz velike bližine. Iz velike bližine se lahko namreč tak izstreljek zarije za nekaj več kot tri milimetre globoko v zelo trdo lepenko. Če bi tak izstreljek zadel oko ali uho ali iz zelo velike bližine v tanko lobanjo, bi lahko povzročil zelo hudo rano ali celo smrt. Kljub temu pa izstreljek miniaturne pištole ne more prebiti stene letala.

Te majhne pištole lahko odkrijejo na letališču z dosedanjimi ukrepi proti „zračnemu gusarstvu“. Miniaturno orožje prodajajo pod imenom „Xythos“. Pištola lahko izstrelji v naglem zaporedju šest nabojev kalibra 6 mm.

O JACKSONOVI UGRABITVI V URUGVAJU

Novinar Švedske televizije Jan Sandqvist je glavnemu stockholmskemu dnevniku „Expressen“ sporočil nekaj podrobnosti o pogovoru, ki ga je imel z urugvajskimi gverilci „tupamaros“ v zvezi z ugrabitvijo britanske-

ga poslanika Geoffreya Jacksona. (Le-tega so gangsterji ugrabili 8. 1.) Ob zaključku intervjuja sta mu gverilca zaupala, da bodo morda izpustili angleškega diplomata čez tri mesece, ne da bi nič zahtevali od vlade. Nista mu pa povedala, zakaj nameravajo gverilci tako ravnati.

Ugrabitev poslanika Jacksona je obravnaval tudi angleški zunanji minister Joseph Godber, ki je izjavil: „Zaman je, da skušamo skrivati, stanje je zelo napeto in prav nič rožnato.“ Poudaril je dalje, da je angleška vlada stalno povezana z urugvajsko.

50.000 DOLARJEV ZA MENGELETA

Dokumentacijski center za nacistične zločine s sedežem v Haifi je razpisal nagrado 50.000 dolarjev za tistega, ki bo ujel nacističnega zločinca Josefa Mengeleta. Mengele se sedaj skriva v Paragvaju.

Center si tudi prizadeva, da bi dosegli pri paragvajskih oblasteh izročitev Mengeleja.

PAPEŽ — SAMOTAR

Markus M. Ronner je v švicarskem tedniku „Die Weltwoche“ v članku „Papež samotar“ prišel do zaključka, da papež Pavel VI. ni šibak papež. O njem si je svet ustvaril podobo bolj ali manj neodločnega cerkvenega poglavarja, razpoloženega pesimistično, ker je nastopil za Janezom XXIII., ki je bil poln skoraj naivnega optimizma. Ko bi bil sedel na Petrov prestol pred Janezom XXIII. in bi s svojimi prehodnimi ukrepi pripravil pot koncilskemu papežu, bi svet sodil o Pavlu VI. drugače. Papež, ki si je upal izdati odlok, ki prepoveduje čez 80 let starim kardinalom voliti papeža ter je s tem pretrgal stoletja stare tradicije in prelomil apostolsko ustavo — kakor mu je očital mogočni kardinal Ottaviani — ne more biti šibak papež. S svojim ukrepom je Pavel VI. zaprl vrata v konklave 25 kardinalom ter je dovolj pokazal svojo odločnost. Očiten je njegov namen, da omogoči v vodstvo Cerkve dotok sveže krvi.

TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA — TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA — TEDENSKO OGLEDALO — KOMENTAR — REPORTAŽA

Koroški listi o kmetijski šoli v Podravljah

„KLEINE ZEITUNG“, 23. XII. 1970:

Öffentlichkeitsrecht für Fachschule Förderlach

Bei der Unterredung der Kärntner Minderheitenvertreter mit Bundeskanzler Dr. Kreisky in Wien wurde auch das Problem der Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes für die „Landwirtschaftliche Fachschule für Burschen mit slowenischer Unterrichtssprache“ in Förderlach erörtert. Dr. Kreisky erklärte grundsätzlich seine Bereitschaft zur Lösung dieses Problems. Bereits im August 1969 wurde von den Trägern der Schule Förderlach, dem Rat der Kärntner Slowenen und dem Zentralverband slowenischer Organisationen in Kärnten, an das Landwirtschaftsministerium ein diesbezüglicher Antrag gestellt. Ihm wurde damals nicht stattgegeben. Nun hat LH. Sima das Landwirtschaftsministerium neuerlich gebeten, den Wunsch der Minderheit wohlwollend zu prüfen. Die Zuständigkeit für die Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes an Privatschulen liegt nämlich nicht beim Land, sondern beim Bund.

„KLEINE ZEITUNG“, 24. XII. 1970:

Minderheiten-Organisationen stellen klar

Zu verschiedenen widersprüchlichen Meldungen bezüglich der Errichtung einer slowenischen Landwirtschaftsschule für Burschen im Zusammenhang mit dem Gespräch zwischen Vertretern der österreichischen Bundesregierung und Vertretern der slowenischen Volksgruppe in Rundfunk und Presse stellen die Vertreter der beiden Zentralorganisationen der Kärntner Slowenen (Rat der Kärntner Slowenen und Zentralverband slowenischer Organisationen) fest:

Der Herr Bundeskanzler Dr. Bruno Kreisky erklärte zu Beginn des Gespräches unter anderem von sich aus, daß eine öffentliche Landwirtschaftsschule für Burschen mit slowenischer Unterrichtssprache errichtet wird. Auf ausdrückliches Befragen von seiten der Vertreter der slowenischen Volks-

gruppe, ob es sich um eine öffentliche Schule oder um eine Schule mit Öffentlichkeitsrecht handeln soll, erklärte der Bundeskanzler in Gegenwart des Herrn Landeshauptmannes von Kärnten, Hans Sima, dezidiert: „Hier steht: Öffentliche landwirtschaftliche Fachschule für Burschen mit slowenischer Unterrichtssprache“.

„VOLKSZEITUNG“, 24. XII. 1970:

Kreisky verspricht den Slowenen Landwirtschaftsschule

Zu verschiedenen widersprüchlichen Meldungen bezüglich der Errichtung einer slowenischen Landwirtschaftsschule für Burschen im Zusammenhang mit dem Gespräch zwischen Vertretern der österreichischen Bundesregierung und Vertretern der slowenischen Volksgruppe in Rundfunk und Presse stellen die Vertreter der beiden Zentralorganisationen der Kärntner Slowenen (Rat der Kärntner Slowenen und Zentralverband slowenischer Organisationen) fest: Kanzler Dr. Kreisky erklärte zu Beginn des Gespräches unter anderem von sich aus, daß eine öffentliche Landwirtschaftsschule für Burschen mit slowenischer Unterrichtssprache errichtet wird. Auf ausdrückliches Befragen seitens der Vertreter der slowenischen Volksgruppe, ob es sich um eine öffentliche Schule oder um eine Schule mit Öffentlichkeitsrecht handeln soll, erklärte der Bundeskanzler in Gegenwart von Landeshauptmann Sima dezidiert: „Hier steht: Öffentliche landwirtschaftliche Fachschule für Burschen mit slow. Unterrichtssprache.“

„VOLKSWILLE“, 24. XII. 1970:

Fachschule Förderlach: Wer ist zuständig?

Vom Landespressdienst wird mitgeteilt: Bei der Unterredung der Kärntner Minderheitenvertreter am 18. Dezember in Wien mit Bundeskanzler Kreisky ist auch das Problem der Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes für die „Landwirtschaftliche Fachschule für Burschen mit slowenischer Un-

terrichtssprache“ in Förderlach zur Sprache gekommen. Bundeskanzler Kreisky erklärte grundsätzlich seine Bereitschaft zur Lösung dieses Problems.

Die Schulträger von Förderlach, der Rat der Kärntner Slowenen und der Zentralverband slowenischer Organisationen in Kärnten, hatten bereits im August 1969 an das Landwirtschaftsministerium einen Antrag gestellt, dem aber nicht stattgegeben wurde. In diesem Zusammenhang wird vom Landespressdienst erklärt, daß die Zuständigkeit für die Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes an Privatschulen nicht beim Land, sondern beim Bund liegt.

Wir werden die Sachlage prüfen und später wieder darauf zurückkommen. Was das Ansuchen um das Öffentlichkeitsrecht betrifft, so hat man nicht erst im August 1969, sondern schon viel früher damit begonnen. Inzwischen haben sich auch die sloweni-

schen Organisationen zu Wort gemeldet und erklärten in einer Pressemeldung:

„Der Herr Bundeskanzler Doktor Bruno Kreisky erklärte zu Beginn des Gespräches unter anderem von sich aus, daß eine öffentliche Landwirtschaftsschule für Burschen mit slowenischer Unterrichtssprache errichtet wird. Auf ausdrückliches Befragen von seiten der Vertreter der slowenischen Volksgruppe, ob es sich um eine öffentliche Schule oder um eine Schule mit Öffentlichkeitsrecht handeln soll, erklärte der Bundeskanzler in Gegenwart des Herrn Landeshauptmannes von Kärnten Hans Sima dezidiert: „Hier steht: Öffentliche landwirtschaftliche Fachschule für Burschen mit slowenischer Unterrichtssprache.“

Es geht hier offenbar um zwei Fragen. Die Errichtung einer neuen Schule und die Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes für die in Förderlach.

Dr. Kreisky o kmetijski šoli

Bei der gegebenen Rechtslage ist die Errichtung einer öffentlichen landwirtschaftlichen Fachschule in Gesetzgebung und Vollziehung ausschließlich eine Sache des Landes Kärnten. Für die Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes an eine land- und forstwirtschaftliche private Fachschule kommt dagegen nach der derzeit noch bestehenden Rechtslage wohl das provisorische Privatschulgesetz von 1850 in Betracht, dessen Vollziehung gemäß der Rechtsprechung des Verfassungsgerichtshofes (vgl. Slg. 3234/1957) derzeit noch Bundessache wäre. Es bestand bei der Besprechung vom 18. 12. v. J. weder die Absicht noch die Möglichkeit, ein Versprechen von Bundes wegen zu machen, wozu der Bund keine Zuständigkeit besitzt.

Sie werden daher verstehen, daß auch meine Erklärung bei der Aussprache vom 18. 12. v. J. nicht mehr zusagen konnte, als es im Wirkungsbereich der Vollziehung des Bundes gelegen ist.

Diese Klarstellung möchte ich gerade im Sinne der weiteren guten Zusammenarbeit machen und bitte Sie, hiefür Verständnis zu haben.

Ich verbleibe mit besten Grüßen

Dr. Kreisky, e. h.

Republik Österreich
Der Bundeskanzler
Zl. 50.090-2b/71 Wien, am 14. Jänner 1971

Sehr geehrte Herren!

Die Aussprache vom 18. 12. v. J., die mit Vorstandsmitgliedern Ihres Verbandes in einer sehr angenehmen Atmosphäre stattgefunden hat, hat meiner Meinung nach wesentlich zur Entspannung der Lage beigetragen und bedeutet sicher einen guten Anfang für weitere Gespräche, die vereinbarungsgemäß im gleichen Rahmen wie die Aussprache vom 18. 12. v. J. in der ersten Hälfte ds. J. fortgeführt werden sollen.

Um dieses gute Klima zu erhalten, glaube ich darauf hinweisen zu sollen, daß die in der „Kleinen Zeitung“, Kärntner Ausgabe, vom 24. 12. v. J. auf Seite 12 enthaltene Veröffentlichung „Minderheiten-Organisationen stellen klar“ nicht unwidersprochen bleiben kann.

Es ist wohl richtig, daß Ihre Hauptforderung bezüglich der landwirtschaftlichen Fachschule in Förderlach auf Errichtung einer öffentlichen Schule gerichtet war. Ihr Alternativbegehren war jedoch auf Verleihung des Öffentlichkeitsrechtes gerichtet.

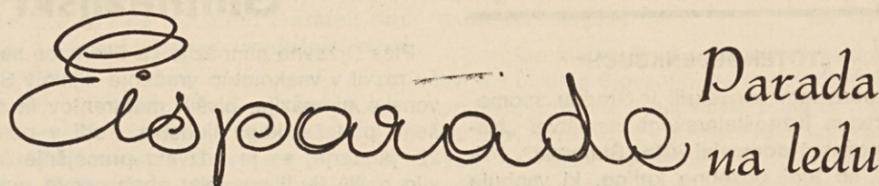
12. gostovanje

DUNAJSKE DRŠALNE REVIEJE

OD 4. DO 14. FEBRUARJA 1971 V MESTNI HALI V CELOVCU

Večkratni svetovni prvak EMMERICH DANZER in vrsta mednarodnih zvezd v umetnem drsanju nastopajo v slikoviti reviji

Pri vsaki predstavi izžrebanje dragocenih dobitkov!

Glasba: Robert Stolz — Režija: Will Petter

Očarljiva revija na ledu — Najboljši svetovni komiki na ledu — Kurjena hala.

Prodaja vstopnic: Koroški deželni potovalni urad, 9010 Celovec, Neuer Platz 2, Telefon: 0 42 22 / 70 4 71, Telex: O 42 465 in vsi potovalni uradi, tudi v Jugoslaviji.

DOBRLA VES:

Je to enakopravnost?

Na občinski seji, dne 15. dec. 1969, naj bi se pod točko 17 razpravljalo o razdelitvi denarja, namenjenega za kulturne namene. Kakor pred vsako sejo se je zastopnik Slovencev v občinskem odboru tudi to pot poslužil pravice in si ogledal papirje, ki jih je občinsko predsedstvo (Gemeindevorstand) pripravilo za to sejo. Ker k točki 17 v mapi ni bilo nobenega akta odbora za kulturo, ki je po občinskih pravilih obvezan predhodno o tej zadevi razpravljati, je slov. mandatar od občinskega nastavljenca zahteval zapisnik zadnje seje tega odbora. Odgovor uradnika je bil, da zapisnik še ni spisan.

Zakaj niso hoteli na dan s predlogi odbora za kulturo, se je izkazalo prihodnji dan na seji občinskega odbora. Gospod Treul, član frakcije SPÖ in predsednik odbora za kulturo je v imenu tega odbora poročal, da se bo v kulturne namene v naši občini porabilo 23.500 šil. Predložil je seznam 5 pevskih zborov, seveda izključno samo nemških ter nemško Vaško skupnost (Dorfgemeinschaft) v Št. Markešu, ki naj bi ta denar prejeli. Pri tem je treba pripomniti, da leži Št. Markeš skoroda izključno v občini Škocjan. Pri vsakem društvu je navedel njemu namenjeno vsoto. Slov. zastopnik izrazi mnenje, da se ne more samo pevska društva podpirati, ker se more kulturna dejavnost izražati tudi na drug način. Tako imamo v Dobrli vesi zelo dobro delujočo slov. Farno maldino, ki se bavi z odrskimi nastopi. Tudi ta bi morala biti deležna podpore. V debati se izkaže, da ima odbor za kulturo še 7.000 šil. na razpolago. Župan dir. Hafner je mnenja, naj se odbor za kulturo še enkrat bavi s to zadevo in naj razdeli še ostalih 7.000 šil. Bili smo mnenja, da se bo na ta način stvar le še dobro in pravično iztekla.

Farna mladina je takoj vložila formalno prošnjo na odbor za kulturo. Za 19. jan. je bila sklicana seja občinskega odbora. Ker je bilo pod točko 11 dnevnega reda poročilo raznih odborov, smo seveda bili mnenja, da bo predloženo tudi sklep odbora za kulturo o vlogi slov. Farnе mladine. Dan poprej je slov. mandatar skupno s predsednikom Farnе mladine, ki je istočasno tudi

To je bil, po vsem kar se je dogajalo na zadnji seji, docela nepričakovan razvoj, ki pa v bistvu le leži na tradiciji, kako se ravna s kor. Slovenci. Slovenski mandatar izreče svoje začudenje nad tem, da je g. župan svoje mnenje od zadnje seje tako zelo spremenil. On pribije dejstvo, da od vseh skoraj 24.000 šil. v dobrolski občini za kulturne namene porabljenega denarja, za slovensko kulturno dejavnost ni bilo na razpolago niti groša. Izgovor, s katerim se sedaj skuša opravičevati odbor za kulturo, da namreč za slov. društvo sploh ni vedel, nikakor ne more držati, ker je slovenska Farna mladina že v poletnih mesecih naslovila na občino vlogo, v kateri prosi za podporo ob priliki izleta po Avstriji. Spoznavanje domovine je seveda tudi kulturna stvar. Na seji g. župan o tej vlogi prvotno ni hotel vedeti, a se je potem le spomnil, da je takšna vloga prišla in da jo je občinsko predsedstvo obravnavalo in odklonilo. Slov. mandatar ga je nato še opomnil, da o tem Farno mladino sploh niso obvestili.

Toliko k poteku dogodkov. Sedaj še nekaj načelnega. Denar, s katerim razpolaga odbor za kulturo, je občinski denar, torej javen, od davkoplačevalcev plačan denar.

Krakarjev „Goethe in Slowenien“

Naš rojak, Münchenski založnik dr. phil. in dr. iur. Rudolf Trofenik je v svoji zbirki „Geschichte, Kultur und Geisteswelt der Slowenen“ (Zgodovina, kultura in duhovni svet Slovencev) izdal inavguralno disertacijo slovenskega pesnika in lektorja slovenščine in srbohrvaščine na Goethejevi univerzi v Frankfurtu ob M. Lojzeta Krakarja „Goethe in Slowenien“ (144 str.). Na podlagi te disertacije je Lojze Krakar postal lani doktor filozofije, menda prvi Slovenec, ki mu je ta znamenita univerza podelila doktorat.

V uvodoma označeni disertaciji pa je prof. Lojze Krakar izčrpno orisal ves slovenski material o Goetheju, predvsem za dobo, ki sega od konca 18. stoletja tja do prvega slovenskega prevoda „Fausta I“, ki ga je pripravil Valentin Mandelc okrog l. 1864 in ki je imel kar nenavadno usodo, saj je običal v rokopisu in prehodil pot od Frana Levstika, Cimpermana in drugih tja do A. Žigona, ne da bi kdaj „prišel na svetlo“. Toda pisec obravnavane razprave je čutil, da bi bil njegov literarno zgodovinski in kritični pregled slovenskih goetheian premalo poučen za širši krog nemških slavistov in posebej še specialistov za raziskovanje Goethejevega vpliva in pomena, če bi omejil svojo študijo na 19. stoletje. Zato je Lojze Krakar dostavil še poglavje z naslovom „Ausblick“ (Razgled), ki na sedmih straneh zgoščeno prikazuje slovenska goetheiana tja do najnovejših prevodov iz dela znamenitega nemškega klasika; na njihovem vrhu stoji Voduškov prevod prvega dela „Fausta“.

Uvodni del Krakarjeve znanstvene veljavne razprave ima naslov „Goethejevo ime in delo na slovenskem kulturnem prostoru ob koncu 18. in v začetku 19. stoletja“. Tu pisec seznanja nemškega bralca s slovensko književnostjo v Goethejevem času in posebej obravnava odnos Zoisovega razsvetljenjskega kroga do Goetheja, nadalje Kopitarjev odnos do Goetheja in prva srečanja ljubljanskega občinstva z Goethejevimi dramatskimi deli; te orise je izpopolnil še s podatki o Goethejevih spisih v ljubljanski študijski knjižnici in o tem, koliko je bil avtor Fausta zastopan v šolskih berilih in pri pouku v tedanjih avstrijskih srednjih šolah.

Vsak občan ima pravico do njega, treba je le, da odgovarja pogojem, v tem slučaju, da se bavi z kulturno dejavnostjo. Ker pa živimo na narodno mešanem ozemlju, se pri nas goji kultura obeh narodov in občina, če že podpira, je dolžna podpreti obe kulture.

Jasno je, da za takšno podporo more zaprositi le tisti, ki za njo ve. Občina je torej dolžna javno razglasiti, če ima namen za kulturne namene kaj izdati. Le na ta način je dana možnost, da se vsi občani pod enakimi pogoji brigajo za podporo. Le na ta način je dana po ustavi zajamčena enakost vseh državljanov. Nikakor pa ne moremo govoriti o enakosti, če se javni denar porazdeli na skrivnem in se vse, kar jim ni po godu, enostavno prezre. Da za slovensko društvo, ki mora vsako svojo prireditve prijaviti na občini, ne bi vedeli, jim ne bo verjel nihče.

Gospodom mandatarjem obeh velikih strank, posebno pa g. Treulu bi svetoval, da grede ob prihodnji prireditvi slovenske Farnе mladine na nekdanji skedenj proštine, kjer je sedaj farna dvorana. Začudili bi se, kako veliko število svojih lastnih volilcev bi tam srečali. Mogoče bi potem le spoznali, da se velika večina njih volilcev v vsakdanjem življenju poslužuje slovenske govorce in da bi le bilo dobro tudi za kulturo teh svojih volilcev nekaj napraviti.

Prvo poglavje Krakarjeve razprave ima naslov „Prvi ohranjeni slovenski prevodi iz Goethejevih spisov“. Tu so v posebnih razdelkih obravnavani poskusi J. N. Primca; čeprav fragmentarni, so bili značilni za tedanje dovolj primitivno stanje slovenskega prevodnega slovstva. V drugem poglavju je najprej obdelan v okviru zanimanja za Goetheja Matija Čop, nato pa posebno obširno in temeljito France Prešeren; njemu se pridružuje v tem poglavju Stanko Vraz, ki mu sledi Jernej Levičnik. Tretje poglavje označuje naslov „Začetki slovenskega realizma in Goethe“. Čedalje bolj se slovenska slovstvena iskanja sučejo okrog Goetheja in Schillerja. V tem delu svoje razprave obravnava Lojze Krakar Matijo Valjavca Kračmanova zlasti glede na njegov prevod „Ifigenija na Tavriškem“, nato pa je prikazan Fran Levstik, v čigar poeziji so očitno vplivale Goethejeve lirčne in epične pesmi. Posebni razdelki tega poglavja so odmerjeni Simonu Jenku, Josipu Jurčiču in še nekaterim našim pesnikom in prevajalcem; med njimi srečujemo tudi pozabljeno ime in delo Jožeta Orešnika-Leptanskega. Četrto poglavje je pisec posvetil Josipu Mandelcu in že spredaj omenjeni usodi njegovega prevoda „Fausta I“, ki je pomenil vsaj po obsegu dotedanji najvišji vzpon slovenskih goethian, a je kljub vsemu trudu prevajalca in poznejših korektorjev naposled običal v zapuščini muzealca Žigona. Umljivo je, da je Krakar posvetil največ pozornosti prav temu prevodu in njegovi zapleteni usodi, saj z njim in z razdelkom o Levstikovih poskusih prevajanja „Fausta“ sklepa svoja tehtna razglabljanja.

„Goethe in Slowenien“ pomeni prikupno afirmacijo znanstvenega dela našega priznanega pesnika, polonista in književnega prevajalca dr. Lojzeta Krakarja. B. B.

ODKRITJE V SKLADIŠČIH MUZEJA

Londonska arheologinja Iris Love, ki je nedavno tega odkrila lokacijo Afroditinega templja na Knidosu, je v skladiščih Britanskega muzeja našla glavo slovitega Praksitelovega kipa.

SLOVENC

doma in po svetu

ROBERT PETRIČEK — UMRL

16. decembra je v Buenos Airesu v Argentini prenehalo biti plemenito srce Robertu Petričku, ki je tako ljubilo Koroško, ljubilo naravo in gorelo za vsako narodno in kulturno delo med Slovenci.

Prav je, da se ga spomnimo, saj njegova mati Ana Kolterer, vdova po pred leti umrlem zdravniku, še živi v Celovcu, njegova žena Danica, roj. Kanaic pa je doma v Bistrici na Zilji.

Kako pomemben je bil v argentinski slovenski skupnosti, dokazuje to, da je bil predsednik Slov. planinskega društva v Argentini, podpredsednik društva Zedinjena Slovenija in odbornik Slovenske demokratske stranke. Sodeloval pa je povsod, kjer je šlo za ohranitev slovenskih tradicij in potrditev slovenstva v izseljenstvu, in podpiral to delo z vsem idealizmom, delom in žrtvijo.

Rojen je bil l. 1910 v Celju. Hotel je študirati agronomijo, pa je moral za rajnim očetom prevzeti slaščičarstvo (Konditorej), za katero se je izobraževal v Zagrebu, Belgradu, Budimpešti, Dunaju in Dresdenu. L. 1931 je prenesel obrat v Ljubljano, kjer je postala najbolj znana slaščičarna Petriček. Med vojno je bil najprej v nemškem ujetništvu, odtam ušel, pa so ga dobili gestapovci, imeli zaprtega v Kranju in Celovcu in obsodili na smrt. Rešili so ga Italijani, ker so ga zahtevali oni zase. V Ljubljani je zlasti pomagal s pošiljanjem paketov v koncentracijska taborišča v Italiji in Nemčiji. L. 1945 je šel v Italijo, l. 1948 pa v Argentino, kot slaščičarski strokovnjak se je tako uveljavil, da je postal šef proizvodnje v velikem podjetju.

Bil je srčno dober, naraven in odkrit človek, pa tako tolerant, da je Slovence povezoval v ljubezni in zato za njim vsi žalujejo. Bil pa je tudi veren, Boga pa je posebno doživljal in občudoval po njegovem stvarstvu, lepotah narave, veličastju gora.

Imel je še to srečo, da je zadnje poletje preživel med nami na Koroškem in da je bil prav na Koroškem v Vogrčah za pričo pri poroki svojega brata Frančka, ki je prišel iz Kalifornije in so se pri poroki zbrali skoro vsi sorodniki iz vseh koncev sveta — obenem v večno slovo od dobrega Roberta.

Vsem žalujočim svojcem, posebno še njegovi ženi in materi, gospe dr. Koltererjevi, izreka naš list iskreno sožalje.

† LUDVIK ZEPIC

V Ljubljani je umrl Ludvik Zepič, član Glasbene matice, pevec, harmonizator, prevajalec, glasbeni urednik in bibliotekar.

Rodil se je 12. 8. 1887 v Razboru pri Zidanem mostu. Pot ga je kmalu zanesla v svet, na pravne študije v Gradec in Zagreb, dokler se ni v Ljubljani ustavil kot bančni uradnik. Vendar ga je nadpovprečno nadarjenega, glasba najbolj prilepala in se ji je ves posvetil.

Mirovna nagrada Janeza XXIII.

Na praznik sv. Treh kraljev je v klementski dvorani v Vatikanu papež Pavel VI. podelil mirovno nagrado papeža Janeza XXIII. skromni redovnici albanskega rodu m. Tereziji — prej Agnes Gondža Bojadžiju, ustanoviteljici kongregacije „Misijonske ljubezni“, ki že vrsto let deluje v Kalkuti v Indiji ter z izredno požrtvovalnostjo in predanostjo lajša bedo odnotnih domačinov.

M. Terezija se je rodila leta 1910 v Skoplju, kjer je obiskovala gimnazijo in tam tudi maturirala; zaradi tega še danes govori odlično srbsko-hrvaški jezik, seveda obvlada perfektno albanski, angleški, italijanski in bengalski jezik.

Nagrado za mir je ustanovil leta 1963 malo pred smrtjo pokojni papež Janez XXIII. Nagrada znaša 15 milijonov lir (okoli sedemsto tisoč šilingov) in naj bi se podelila vsaka tri leta. Letos je bila podeljena prvič.

PRED STROJEVO 100-LETNICO

Letos bo minilo sto let, odkar je v Ljubljani umrl znani slikar Mihael Stroj. Ob tej priložnosti bo v Narodni galeriji v Ljubljani retrospektivna razstava mojstrovih del iz raznih krajev Slovenije, Hrvaške in iz inozemstva. Kakršen koli neobjavljen podatek o Strojevem delu ali življenju bo pripravilalec razstave v veliko pomoč. Zato vodstvo galerije prosi vsakogar, ki bi o tem kaj vedel, da podatke sporoči pismeno na naslov: Narodna galerija, Ljubljana, Prežihova ul. 1.

njegov namestnik v občinskem odboru, spet šel na občino, da vidita kaj se je sklenilo. V mapi zopet ni bilo zapisnika odbora za kulturo. Pri seji naslednjega dne poroča g. Treul, da odbor za kulturo o vlogi Farnе mladine ni prišel do nobenega sklepa in da zadevo izroča celotnemu občinskemu odboru v obravnavo. K besedi se oglasi župan dir. Hafner, ki je v nasprotju od zadnjič nenkrat mnenja, da na zadnji seji omenjenih 7.000 šilingov ne izvira iz fonda za kulturo, da je ta fond docela izrabljen, da se iz njega tudi ne more več kaj dati. Vloga slov. Farnе mladine se mora torej odkloniti. Temu predlogu župana sta se obe frakciji polnoštevilno priključili.

Ob robu povedano

„TOTENGEDENKBUCH“

Oktober lani so odkrili v Gradcu spomenik žrtvam južnoštajerskega nemštva. „Naši nepozabni domovini južni Štajerski“. Pripravili so tudi posebno knjigo, ki vsebuje imena tistih, ki so padli do leta 1945 za nemško južno Štajersko. A tu se je pripetila gospodom usodna pomota. V tej spominski knjigi so zapisali tudi imena vseh tistih slovenskih fantov, ki jih je Hitlerjeva drhal prisilno mobilizirala za nemško vojsko. Ti fantje so popadali na frontah v nemških uniformah. Pa so jih kar zapisali kot borce za nemško južno Štajersko.

Čudno, kajne?

hik

RETOROMANI IMAJO VSE PRAVICE

V švicarskem kantonu Graubünden-Gro-gioni-Grischnu živijo Nemci, Italijani in Romanci (Retoromani) ter ima zato ta kanton tri že navedena imena. Osnovnošolske knjige tiskajo v kantonu v sedmih jezikih: v nemškem, italijanskem in v petih romančih ali retoromančih jezikih. Retoromanov je 40.000. Vseh Švicarjev je 4.700.000, v kantonu 137.000, Romanov torej samo en odstotek celotnega prebivalstva, Romanči, teh 40.000 ljudi, govori pet jezikov, ne pet narečij (surselva, sutselva, surmiran, engiadinota in engiadin bassa). Švicarska zvezna vlada strogo bedi nad tem, da bi turizem ne okrnil etničnega romanč ozemlja. Vsakdo, ki prihaja sem v službo, se mora naučiti enega romanč jezika, romanč jezik pa mora znati tudi Švicar, ki si tu zgradi svojo počitniško hišico ali villo.

V Južni Tirolski pa je pretrgana zveza med Ladinci in Retoromani. Že pod vlado Marije Terezije je bil ladinski jezik prepovedan celo v cerkvi. Švicarji so zavzeli k petim romanč jezikom kljub majhnemu številu pozitivno in nad vse dobrohotno stališče. Pri nas na Koroškem pa se gotovi krogi bolešno trudijo, da bi ustvarili čim več „jezikov“ ali narečij, kakor deutsch-windisch, windisch-deutsch, samo čim manj Slovencev. (Primorski dnevnik)

ŽE SPET?

Bil sem v Velikovcu, v soboto, 16. januarja 1971. Pokopavali so Steinacherja. Vse polno zastav, črno ljudi, vse se je svetilo od odlikovanj. Tudi taka so bila navmes, ki so me spomnila na najudurnejše čase iz naše novejšje zgodovine. Križi in podobno, saj veste. Videl sem obraze starih borcev, zariple, izprane zaradi časovnih dogodkov, mrke, z vojaškim pogledom, ostre, kot bi vsak čas priletel iz njih cel rafal.

Videl sem jih, ko so dvigali roke, se pozdravljali „mit deutschem Gruß“, seveda, na žalost, tudi ni manjkalo „Heil Hitlerja“.

V Velikovcu, v soboto, 16. januarja, ko smo mislili, da so pokopali preteklost, za vselej. Zmotili smo se.

Pisma bravcev

PA ŠE KAKO JE TO MOGOČE!

Nekajkrat sem bil priča podobnega ravnanja s Slovenci v avtobusih, kot ga je opisala Marija Wieser. Nesramni sopotniki so se in se nešteto krat posmehujejo kakšnemu starejšemu človeku, ker mogoče ne zna vseodrešujoče nemščine. Koliko zasmehovanja morajo požreti nekateri zaradi akcenta, ki ga ne morejo prikriti. Ta zasmeh nas je že tako daleč spravil, da si skoraj več ne upamo govoriti v javnosti svojega materinega jezika. Zato tem več šteje pogum dijakinje Marije Wieser, ki se ni dala ugnati v kozji rog in je vztrajala do konca. Treba je imeti precej civilne korajže. Precej poguma pa je tudi treba za opisane dogodke, ki ga je podala Marija Wieser v Našem tedniku šte. 3 letos. Ako bi imeli vsi toliko poguma in vztrajnosti, bi si kmalu priborili pravice in spoštovanje. Vsaj toliko bi se morali sami spoštovati, da bi se ne prepustili volji nesramnih ljudi. Tudi toliko poguma bi bilo treba, da bi primere diskriminacij spravili v javnost. Česa pa naj se še bojimo? Ponočnih diskriminacij?

H. J.

VOZIL PO „CESTI“ SEM SLABI

Vozil sem se pred nedavnim iz Št. Ilja ob Dravi proti Borovljam. Rekli so mi, da se lahko peljem čez Trebinjo, ker da je cesta lepo splužena, je kar v redu, in ker je pač precej

Gimnazijski ples v Celovcu

Ples Državne gimnazije za Slovence se je že razvil v vsakoletno srečanje dijakov Slovenske gimnazije, bivših maturantov in našega podeželskega ljudstva. Tudi v petek, 22. januarja, se je odzvalo precejšnje število naših ljudi povabilu obeh osmih razredov.

Najprej je pozdravil osmošolec **Franc Rehsman** iz 8. b razreda rojake, ki so napolnili Kolpingovo dvorano do zadnjega kotička. Poudaril je, da je ta ples srečanje, ki naj še tesneje poveže dijake s koroškimi Slovenci. Za tem je zapel oktet 8. a razreda pod vodstvom **Mirka Lussegerja** nekaj narodnih in umetnih pesmi.

Predsednik Združenja staršev na Državni gimnaziji za Slovence, **g. Mirko Kumer**, je nato pozdravil številne častne goste, med njimi vodjo manjšinskega oddelka pri Deželnem šolskem svetu, okrajnega šolskega nadzornika **Rudija Vouka**, strokovnega nad

zornika **Valentina Inzka** s soprogo, konzula SFRJ **Branka Čopa** s soprogo, direktorja zavoda za šolstvo **SRS prof. Borisa Lipužiča**, ravnatelja gimnazije Ljubljana **Vič prof. Virtiča** s soprogo in 4 profesorji, prvega ravnatelja Slovenske gimnazije, dvornega svetnika **Joška Tischlerja**, deželnega poslanca **Hanzija Ogrisa** s soprogo, ter zastopnike kulturnih in političnih organizacij koroških Slovencev.

Plesa se je udeležil tudi **deželni glavar Hans Sima**, ki je mogel priti zaradi neke obveznosti šele malo pozneje.

Gimnazijski ples so priredili tudi tokrat dijaki obeh osmih razredov, ravnateljstvo gimnazije in Združenje staršev. Za zabavo so skrbeli **Originalni poskočni Rožani pod vodstvom Hanzija Ogrisa**, ter **beat ansambel Minerve iz Ljubljane**, ki je v prvi vrsti ogrel mlajše plesalce.

Najmlajši na pliberškem odru

Dne 10. januarja popoldne smo šli v farno dvorano, da si ogledamo, kaj nam bodo nudili naši otroci pod vodstvom gospe **Milke Hartmanove**. Ni nam bilo žal, ker deklamacije in prizori so bili podani res izvrstno. Iz vseh je dihal blaga vsebina: pomagati trpečemu blišnjemu. Dati ubogi zmrzjoči deklici, ki ji je mama umrla, nekaj od svojega obilja, je dobro delo v malem. V velikem pa naj dajemo onim narodom, ki trpijo pomanjkanje ker pač nimajo sredstev in znanja, da bi si mogli sami pomagati.

Božični prizori so bili zelo lepi. Ljubki angeli v starosti predšolske dobe do že doraščajočih nevestic, so nam zelo ugajale. Pastirci so bili manj imenitni po obleki, znali pa so dobro besedila in tudi zapeli so lepo skupno z angelci. Zelo lepa je bila sv. družina. Mati Marija je bila kot na oltarju. Sv. Jožef je bil tokrat malo mlajši in nič siv, a mu je tudi zelo dobro pristojalo.

Med prizori, v odmoru, je imel **g. mestni župnik** govor, v katerem je pohvalil gospo **Milko**, ki se vse svoje življenje briga za ljudsko prosveto. Vodila je včasih kuharske

tečaje, sedaj pa vzgaja k lepemu in dobremu našo mladino izven šole. Včasih so to delala izobraževalna društva, iz katerih so izšli možje, ki nas danes v javnosti zastopajo. Dal Bog, da bi tudi **Milkini** pastirji postali naši zagovorniki v bodočnosti in njeni angelci dobre slovenske matere.

Občinstvo je bilo v glavnem šolska mladina in matere. Te so z zadovoljstvom mislile na pretekla leta, ko so one nastopale na odru kot angelci, danes pa njih hčerke in sinovi nadaljujejo delo njih mladosti. Pa tudi nekaj resnih možakov in očetov je prišlo gledat in so bili s prireditvijo zelo zadovoljni. Zvedeli so, da je bilo nekaj igralcev iz sosednjih Vogrč.

Vsem igralcem, gospe **Milki** in gospodu mestnemu župniku gre pristrčna zahvala za to lepo prireditev. Prosimo vas vse, da bi nam še večkrat kaj takega uprizarili. Na pomlad bo še lažje, ko ne bo več tako mrzlo. Naši odrasli mladini pa naj bodo naši mali v zgled in spodbudo, da se bo tudi ona postavila s samostojno prireditvijo.

Nova posvetovalnica o stanovanjskih vprašanjih

Kärntner Sparkasse (Koroška hranilnica) je v torek, 19. januarja, odprla novo vejo v svojem mnogostranskem poslovanju, tako imenovani „hranilnični cervis (postrežbo strankam) glede stanovanj“. Na ta način je dana možnost, ravno na stanovanjskem področju interesente informirati o oskrbi, ceni in financiranju, in sicer brezplačno.

Vzrok ustanovitve tega servisa je bilo dolgoletno izkustvo, da varčuje 40 do 50 odstotkov vseh varčevalcev za stanovanje ali stanovanjsko opremo; varčevalcev s tem ciljem mlajših od 25 let pa je celo 63 odstotkov.

Za referenta tega „hranilničnega stanovanjskega servisa“ je glavni zavod na Novem trgu v Celovcu imenoval „**Güntherja Theißbacherja**“. Vse informacije, kot na primer o načrtih, o financiranju, kje vzamem denar, kakšni so odplačevalni pogoji, katerih davčnih ugodnosti se lahko poslužim, koliko denarja lahko najamem itd., daje re-

ferent **Theißbacher**. S pomočjo sodelovanja stanovanjskih gradbenih skupnosti, družb in društev je možno dati „Koroški hranilnici“ takoj pojasnila: kje so v gradnji hiše, katere bodo gotove v prihodnjih letih in kar je gotovo važno, kakšna je cena raznovrstnim stanovanjem.

Poleg tega lahko „Kärntner Sparkasse“ izdela natančen načrt financiranja najugod-

Darujte za tiskovni sklad!

nejše možnosti varčevanja, davčni prihranki od lastnega stanovanja in možnosti, kje dobiti javna denarna sredstva. Zadnja točka stanovanjskega servisa je prav tako važna: „Kärntner Sparkasse“ napravi tudi načrt odplačevanja, in sicer individualno, natančno prikrojen vsakemu posameznemu iskalcu stanovanja.

krajša. Čez most, pa sem že v Podgorjah.

Pa res, do Trebinje je bila cesta kar lepa, asfaltirana, tudi lepo splužena. A potem! Do konca trebinskega polja je še šlo. Potem pa je bilo konec lepo splužene ceste. Čeprav so premetavale moj revni avto velikan-ske luknje, sem še potrpel, kajti zavedal sem se dejstva, da imamo na Koroškem same lepe ceste. In tudi logoveška občina menda skrbi vzorno za svoje občinske poti, saj se vendar spremeni v poletnih mesecih v domovanje številnih turistov, ki ljubijo lepe ceste.

Pa je zapokalo pod avtomobilom. Ni šlo ne sem ne tja. Ko sem pogledal, sem videl, da je tičal avto v groznem rovu, ki je presekal kot bojna črta celo cesto. Po dolgem trudu mi je le uspelo, da sem spravil svojo kravo naprej, a zopet sem videl podobno oviro. Še en rov, čez celo cesto, voda je curljala po njem. S pomočjo nekkih desk, ki so ležale tam, sem le spravil svojo železno kravo tudi čez to oviro. Čakal sem samo še, da bi se kje pojavila kaka patrola, kajti

mislim sem li, da so te ovire prav vojaškega značaja . . .

Pa sem se le odpeljal, a tokrat me je oviral sneg. Kajti cesta ali ni bila splužena, če pa je sploh bila, tako nemarno, da bi prav privoščil kakemu očetu logoveške občine, da bi obtičal tam kje, da bi se mu razbile osi pri vozilu, da bi končno sam občutil nesramno malomarnost lastne občinske uprave.

Ko sem prispel v kraje bilčovske občine, so se razmere precej zboljšale.

Ne vem, ali se res tako bojijo tujih elementov, tam v občini logoveški, da tiste ceste ne popravijo. Saj bi se končno le mogli opogumiti, pa bi asfaltirali tudi cesto iz Trebinje proti dravskemu mostu. Ne bi bilo negotovanja pri ljudeh, ki upravičeno sumijo, da so postali drugorazredni.

Če mi pa vladajoči občinski očetje logoveški ne verjamejo, naj se samo prepričajo, če se sploh upajo peljati s svojimi vozili po cesti, ki ni nič drugega kot ena sama jama. P. K.

Gojenke iz gospodinske šole v Št. Rupertu, bodo v nedeljo, 31. januarja 1971, ob pol treh popoldne (14.30) ponovile igro

SLEPA TILKA

in še nekaj veselih in lepih točk v farni dvorani v **Pliberku** in isti dan zvečer, ob pol osmih (19.30) v **Globasnici** pri **Šostarju**.

ZELEZNA KAPLA

Farna mladina v **Dobrli** vesl vabl na igro

GENOVEVA

ki jo priredi v nedeljo, 31. januarja, ob 11.30 (pol dvanajstih) v farni dvorani v **Železni Kapli**.

Uredništvo in uprava „Našega tednika“ se zahvaljuje našim naročnikom in prijateljem lista za zvestobo v minulem letu. Po tej poti vas prosimo, da ostanete zvesti tudi v tekočem letu 1971.

V današnji številki prilagamo za tuzemstvo položnice, da nam boste lahko plačali naročnino. Kdor ne more plačati naročnine za celo leto, naj bi to storil vsaj za pol ali četrt leta. Letna naročnina znaša 100.— šil.

Kdor se nas bo spomnil s kakim darom za tiskovni sklad, bo to objavljeno v listu in se mu še posebno zahvaljujemo!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

SELE

(Dve kulturni prireditvi)

Naše prosvetno društvo „Planina“ nas je tekom treh tednov dvakrat povabilo v dvorano farnega doma. Na Štefanovo je uprizarilo ljudsko igro „Vaški lopov“. Smilil se nam je pošten fant **Janez**, ker so ga ljudje kritično sumničili raznih nepoštenih dejanj. **Marsikomu** v dvorani je pri tem zablestela solza v očeh, a ob nastopih občinskega policista **Vide Sroka** je solze premagal smeh.

Bolj resna je bila igra **Cvrček** za pečjo, ki jo je društvo uprizarilo v nedeljo, 14. januarja. Kljub kratko odmerjenemu času za vaje so igralci svoje vloge dobro, res življenjsko podali.

Udeležba občinstva je bila obakrat dobra, pa bi bila še boljša, ako bi prireditve razglasili vsaj en teden prej, ker se jih tudi okoličani radi udeležujejo, ako pravočasno zvedo za nje. Pa na svidenje ob pustni prireditvi!

PLIBERK

(Stanovske vesti)

Rodili so se:

Pri **Mihaelu** in **Herti Stropnik** na **Ponikvi** 47, deklica; pri **Ivanu** in **Frančiški Hanin** v **Čirkovčah** 33, deček.

Poročili so se:

Simon Markt, strojnik v **Šmiklavžu**, šte. 36, z **Nežiko Hirm**, moško krojačico iz **Rpelj** šte. 13 (**Škorjančevo**).

Jakob Sevcnik, gradbeniški pomožni delavec v **Libučah**, **Mežiškogorska** 28, z **Marijo Kos**, kuhinjsko pomočnico, istotam.

Maksimilijan Fevnik, kmet, pd. **Pučev** v **Čirkovčah**, z **Marijo Kremser**, kmetsko delavko s **Komla** 27, (**Tužakova**).

Helmut Kühul, vodja taborišča, **Pliberk**, **Libuška** cesta 10, z **Justino Kohsel**, servirko, **Pliberk**, **Libuška** cesta 10.

Umrli so:

Pavel Kert, brez poklica, iz **Humč** 18, v 41. letu starosti; **Štefan Ažnoh**, upokojeni zidar, pd. **Bajdl** v **Dobu**, star 72 let; **Marija Pototschnik**, rojena **Mört**, upokojenka, pd. **Bokrovtova** mati v **Grabljah**, umrla v **Pliberku** pri hčeri **Tereziki**, v 80. letu starosti; **Filip Pukl**, **Ozmanov** oče v **Nonči vesi** šte. 30, v 98. letu starosti; **Ferdinand Pörč**, **Bidrihov** oče v **Rinkolah** 5, v 82. letu starosti. Naj rajni počivajo v miru! Novorojencema in tudi novoporočencem želimo veliko sreče!

Popravek:

V tretjem stolpcu komentarja „De mortuis“ v zadnji številki NT, str. 2, se je vrnila neljuba napaka:

„Od Celovca do Njemna na zahodu in na vzhodu, na jugu in na severu in v prekomorskih deželah — povsod skeleča nemška beseda“ — namesto „beseda“ se mora seveda glasiti „b e d a“.

NOVA PRODUKCIJA DUNAJSKE DRŠALNE REVIJE:

Parada na ledu — paša za oči

Tega skoraj ne bi verjela niti skupina koroških novinarjev, ki je v četrtek, 21. januarja, na Dunaju obiskala predstavo letošnje nove produkcije, imenovane „Parada na ledu“ (Eisparade).

Lanskoletna produkcija „Coctail“ je prinesla režiserju Willu Pettru iz vseh delov sveta toliko hvale, da si še komaj lahko predstavljamo, da bi mu znova uspelo, kar so že navdušeni strokovnjaki na tem področju dvomili: pričarati na ledeno ploskev še boljše, še lepšo revijo. Vendar je Willu Pettru uspel tudi ta skok: „Parada na ledu“ je revija, ki ne samo po zunanem blešku, marveč tudi po svoji umetniški izvedbi prekaša vse dosedanje in zasenčuje vsako tovrstno ameriško prireditev na ledu.

V čem je skrivnost tega že tri desetletja stopnjujočega uspeha? Na to vprašanje nam daje odgovor Will Petter osebno: Najvažnejše zanj je beležnica, v katero začrta najprej zamisli za naslednjo revijo. S svojo ženo koreografino Edith in komponistom, profesorjem Robertom Stolzom išče režiser Petter takoj po premieri revije, nove, izvirne zamisli za posamezne baletne, komične, ljubezenske in druge scene.

Najprej je na sporedu zbiranje idej, zatem odbira in slednjič imajo vsi trije prej imenovani avtorji revije že svojo zasnovano. In to v približno treh mesecih. Ko je znan osnutek nove revije, ko Robert Stolz izbere ustrezno glasbo, se začne izbira kostumov. (Poročilo iz delavnice je zgovorna priča: več kot 200 krojačev in šivilj je delalo tri mesece za »Parado na ledu« 600 kostumov, za katere so porabili na tisoče metrov blaga, kot npr. svile, šifona, platna, batista, velurja, lakastega usnja itd.).

Ko ima Petter v svoji beležnici vse te podrobnosti (tudi tehnične), se začne vadbena posameznih plesnih likov na parketu brez ledu; za to skrbi koreografinja Edith. Tu vadijo tri tedne dan za dnem osem ur. Šele zatem se preseli drsalni balet in solisti za nadaljnje tri tedne na ledeno ploskev. Po šesttedenskem podrobnem študiju, mora vsak član ansambla poznati do potankosti svojo vlogo na pamet.

Veliko gostovanje Dunajske drsalne revije — desetmesečna turneja križem po Evropi — se potem lahko začne. In ko bodo prišli umetniki in akrobati na ledu 4. februarja v Celovec, bodo imeli za seboj že več kot petmesečno turnejo. Tedaj bo njihova umetniška storilnost prav na vrhuncu.

V novi produkciji »Parada na ledu« ponovno svetijo zvezdnice in zvezdniki na ledeni ploskvi. Po vsaki točki, ki jih je deset, zabučijo aplavzi hvaležnega občinstva. Tisoče obiskovalcev še zmerom privlačuje šarm, dunajsko srce, dunajska glasba in dunajska kri. Po 32 letih je Dunajska drsalna revija danes prav tako mlada kot prvi dan ustanovitve.

Občinstvo se naslaja pri pogledu nad čednimi, stasitimi mladimi dekleti in fanti.

Še nikoli ni bila zunanja oprema revije tako bogata in čudovita kot tokrat. Prvak med zvezdniki je EMMERICH DANZER, večkratni evropski in svetovni prvak, ljubljenec gledalcev od tinedžerjev do babic. Elegantno in z vsem artističnim znanjem podaja drsalno umetnost z najtežjimi dvojnimi skoki, ki mu prinašajo navdušene aplavze. Odlično storilnost kažeta v sceni »Otroci sonca«, to je zgodba okoli

Dvoje časopisnih mnenj o koroških Slovencih

(Nadaljevanje s 1. strani)

ne vlade, v vseh treh državah ob stičišču „Alpe-Jadran“. Tu je kazalo še pred kratkim, kot bi utegnili nastati vzor za reševanje meddržavnih in medkrajevnih vprašanj.

Odnose med Koroško in Slovenijo, med Slovenci in Nemci pa je skalil 10. oktober 1970. Na Koroškem in v Sloveniji da se je razširil zaradi tega nemir, ki se je ojačil tudi zaradi napetosti v Jugoslaviji sami. Nemškogovoreči turisti so baje trpeli zaradi nevljudnosti, slovenski tisk da je postal v svojem pisanju bolj neprijazen. Tudi na Koroškem so čutili povečanje medsebojnega nezaupanja.

Nadalje navaja pisec med dogodki, ki so razburili vzdušje na Koroškem, zadevo „Gorenje“, veliki slovenski tabor na Bistrici pri Pliberku, a tudi dejstvo, da je Heimatdienst odkril v Pliberku spomenik 200 „žrtvam“ slovenskih partizanov, a tudi odkritje graškega spomenika za žrtve južnoštajerskega nemštva. Po mnenju pisca je tudi Ljubljano v odgovor na te dogodke začelo skrbeti za usodo „malenkostne slovenske manjšine na Štajerskem in končno tudi za gradiščanske Hrvate, ki pravzaprav spadajo pod pristojnost Zagreba in so že večkrat pojasnili, da ne želijo, da bi jih zavlekli v take „narodnostne boje.“

Kar je še manjkalo, je dodal 10. oktober. Slovenci so odklonili sodelovanje, „ker je bil sklenjen spored že pred povabilom.“ Nihče od uradnih govornikov se ni spomnil

ptičjega strašila, Hugo Dümler in Alena Augustova. Belgijka Michele Colberg s svojimi ženskimi čari spravlja iz ravnotežja in navdušuje zlasti moški svet.

V prizoru »Poročna noč« se gledalci nasmejijo do solz komikoma Herbertu Bobeku in Richardu Ledwigu. V reviji se ponovno srečamo s šimpanzoma, v dresuri Luciena Meyerja, ki stopnjujeta vedro razpoloženje pri predstavi. Pridobitev drsalne revije pa je letos madžarski par: Mona in Peter Szabo. Kot novi adagio par se prvič predstavljata Margarete Godfrey in Alain Herminjard s svojo elegantno drsalno točko polno tehničnih težkoč.

V splošnem lahko rečemo, da je „Parada na ledu“ zares produkcija, ki je sijajno uglasena po svoji umetniški plati in športni zmogljivosti. Očarljivi program bo gotovo zadovoljil vsakega posameznega ljubitelja te kulturno-športne zvrsti. B. L.

Slovencev, Heimatdienst pa je napolnil mero s svojo protislovensko gonjo (Ruf der Heimat, kjer je zahteval čisto jasno genocid koroških Slovencev, op. ur.). Avstrijski veleposlanik v Beogradu je moral zaradi tega k jugoslovanskemu zunanjemu ministru, jugoslovanski veleposlanik na Dunaju se je najvil pri avstrijskem zunanjem ministru.

Zastopniki koroških Slovencev so obiskali decembra lani Dunaj, kjer so predložili svoje zahteve, ki so zasidrane vse v državni pogodbi. Oster kamen spotike pa je tako imenovano „ugotavljanje manjšine“, ki ga najglasneje zahtevajo FPÖ in nekateri politiki ÖVP, da bi „jasno dognali, koliko Korošcev se priznava k slovenski narodnosti in kje stanujejo“. Šele potem bi dobili Slovenci pravice, ki so zagotovljene v državni pogodbi. Prejšnje vlade so se izmahnile tej zahtevi z praznimi besedami, šele kancler Kreisky jo je izrecno odklonil. Slovenci so proti ugotavljanju manjšine predvsem zaradi nenehnega pritiska. Tu pa prihaja Wolf in der Maur na problem vindišarjev, ki jih — sicer ne izrecno — omenja kot lasten narod, ki je baje zagotovil leta 1920 večino za Avstrijo. Če bi pisec poznal koroško vprašanje malo bolje, bi sodil v tej točki gotovo drugače, saj bi moral vedeti, da so ravno nacisti spravili tako imenovane vindišarje v politično igro. Število koroških Slovencev — s tako imenovanimi vindišarji oz. brez njih — naj bi nihalo med 30.000 in 90.000. Vse te številke pa so seveda samo domneva, dokler ne bo končno objektivnega ljudskega štetja. Tega pa ni premogla ne stara

ne nova Avstrija. Germanizacija je bila vselej ključna sestavina avstrijske politike do narodnih manjšin.

Koroška vlada, ki je sicer bila precej aktivna v stikih s Slovenijo, pa je pokazala vse premalo „aktivne manjšinske politike“. Slovenska Koroška je gospodarsko zaostala. Tudi razdelitev Slovencev v dva tabora je povzročila neelastičnost v deželi. En Slovec je sicer deželnozborski poslanec na socialistični listi, ÖVP je kooptirala predsednika Narodnega sveta v svoj deželnozborski klub, ampak to je seveda bolj poteza za oko. Zaradi novega volivnega zakona bi se lahko pojavila samostojna slovenska frakcija, če bo sodelovanje obeh slovenskih organizacij nadalje tako uspešno. Ker bi potem odpadla strankarska politika, bi tak slovenski zastopnik lahko močno poostril svojo narodno dejavnost. „Zelo v škodo Koroške“.

Pač pa so Slovenci s precejšnjo diplomatsko spretnostjo izigrali južnotirolsko karto. Kar je Avstrija zahtevala in dosegla za južne Tirolce, mora tudi dati koroškim Slovencem. Novi pojavi v koroški panorami so prestrašili stranke, ki so se predlogo ozirale na svoje skrajneže. Koroška bi morala že zdavnaj odločno rešiti slovensko vprašanje, kajti tudi Italija je izgubila zaradi svoje dvolične politike do južnih Tirolcev veliko časa.

Na koncu svojega članka riše Wolf in der Maur strahove nacionalizma, če bi v prostoru Alpe-Jadran ne mogli doseči zadovoljive rešitve manjšinskega vprašanja. Preveč gorja je že povzročil nacionalizem, ta „najbolj razdiralna ideja 19. stoletja“. Ne z molkom, ne z zavlačevanjem, ampak samo z aktivno politiko, ki se odpove vsem skrajnostim, bi bilo mogoče doseči spravo in uspešno sožitje v tem koncu Evrope.

Ob koncu te nepopolne ocene je treba še dodati, da je članek Hansa Mahra sicer manj filozofski, a tem bolj informativen, medtem ko je Wolf in der Maur sicer nanižal vrsto zanimivih vidikov, ki pa seveda ne ustrezajo v vsem koroški resnici.

Jože Wakounig

IZKORISTITE DOLGE ZIMSKE VEČERE ZA BRANJE SLOVENSkih KNJIG!

Veliko izbiro leposlovnih del, mladinske literature, strokovnih in poljudnoznanstvenih spisov ter raznovrstnega študijskega gradiva vam nudi Centralna študijska knjižnica SPZ v Celovcu, Tarviser Str. 16 (vhod iz Lerchenfeldstraße).

Knjižnica izposoja knjige: vsak ponedeljek, torek, četrtek, in tetek od 10.—12. ure.

Pisma bralcev

SEHR GEEHRTE REDAKTION!

In den letzten Monaten hat wiederauflebender Nationalismus die Lage zwischen dem Mehrheitsvolk und der slowenischen Minderheit verschlechtert. Zweifellos hat das Jubiläumsjahr und die Feier in Klagenfurt entschieden dazu beigetragen. Ich konnte mich, was die Feier in Klagenfurt angeht, nicht persönlich davon überzeugen, da ich 1968 zum letzten Mal an einer Oktoberfeier teilgenommen habe und weiteren Feiern so lange den Rücken zuwenden werde, bis man daran gegangen sein wird, die Feiern der Zeit anzupassen und den Nationalismus verbannt haben wird. Ich protestiere als junger Kärntner gegen die Form, wie man jährlich, besonders aber zu Jubiläumsanlaß, diese Gedenkfeier begeht! Ich halte nichts von Feiern mit großdeutschem Charakter! Der Artikel im RUF DER HEIMAT ist in meinen Augen eine bodenlose Schweinerei und gehört gerichtlich verfolgt und abgeurteilt, was jedoch vor kurzer Zeit von der Staatsanwaltschaft abgelehnt wurde. Ich habe dem Heimatdienst und vor allem der Zeitung: KÄRNTNER NACHRICHTEN im Zusammenhang mit noch anderen Geschehnissen, gründlich meine Meinung gesagt und diese Zeitung dann aufgefordert, wenn sie Mut besitzt, meinen Brief, er war nicht als Leserbrief gedacht, zu veröffentlichen. Sie hat es natürlich nicht getan! Zur Zeit stehe ich der ganzen Sache, Minderheit, Heimatdienst und den vergangenen Ereignissen, schweigend gegenüber und ich habe auch nicht die Absicht, mich in den

nächsten Monaten wieder mit Leserbriefen einzumischen, weil ich erkennen mußte, daß man gegen eine Wand spricht und Sinn und Wort sofort umgedreht wird. Außerdem ist z. B. die Kleine Zeitung nicht mehr gewillt, Leserbriefe zu diesem Thema von mir anzunehmen und die Kärntner Tageszeitung verhält sich diesbezüglich überhaupt sehr ruhig, was auch das Beste ist. Ich gedenke jedoch nicht für immer meinen Mund zu halten, obwohl ich in anonymen Schreiben dazu aufgefordert wurde, in denen man mich auch einen Landes- und Staatsverräter nannte und anderes mehr. Nun aber zum eigentlichen Grund meines Schreibens. Mir fiel schon im vergangenen Jahr des öfteren auf, daß der Naš tednik, aber auch der Vestnik und die slowenischen Studentenzeitschriften in ihren Berichten und Stellungnahmen die Tatsache verschweigen und übergehen, daß es immerhin eine beträchtliche Anzahl von deutschsprechenden Kärntnern, vor allem jüngeren Jahrganges gibt, die gegen den Deutschnationalismus sind und denen die Slowenen kein Dorn im Auge sind. Vielfach verallgemeinern sie und andere slowenische Blätter genauso, wie jene Zeitungen, die z. B. anlässlich der Beschriftungsaktionen und des versuchten Sprengstoffanschlages sofort behaupteten: Das ist die Minderheit, das sind die Slowenen, das ist die slowenische Volksgruppe! Sofort wurden alle Slowenen mit jenen in einen Topf geworfen. Ihre Zeitung schrieb z. B. in einer der letzten Ausgaben wörtlich: Wir wundern uns, daß sich die Behörden, besonders noch die österreichische Staatsanwaltschaft, darauf ausreden, es sei ja nicht so gemeint gewesen, wo aber aus dem

Artikel im Ruf der Heimat klar herausgelesen werden kann, welches das Endziel der deutschen Mitbürger im Lande ist... Sie bringen also ohne Unterschied damit den deutschen Kärntner, so auch mich und viele andere, die keine Feinde der Slowenen sind, mit der Haltung des Kärntner Heimatdienstes in Einklang und beschuldigen uns automatisch, da wir auch deutsche Kärntner sind, daß wir somit Träger des Artikels im Ruf der Heimat sind. Das hat mich ehrlich gestanden ein bisschen getroffen und ich habe mich darüber geärgert. Schon oft konnte ich in ihrer Zeitung solche Verallgemeinerungen und Beschuldigungen lesen, habe sie jedoch leider nicht aufgehoben, was ich in Zukunft tun werde. Sie schließen von den Deutschnationalen und Nazis ganz selbstverständlich auf alle Menschen, die dem deutschen Volkstum angehören, obwohl ihnen jene Organisationen und Vereine, die so handeln und denken, sehr gut bekannt sind. Eine slowenische Studentenzeitung meinte in einem Bericht, der die Betriebsgründung in Bleiburg betraf: Hätte es nur einen einzigen deutschen Kärntner gegeben, der mit der Betriebsgründung in Bleiburg einverstanden ist, so hätte er sich ja in Form eines Leserbriefes an die Kleine Zeitung in Klagenfurt wenden können, was jedoch nicht der Fall war... Ich bilde mir nichts darauf ein und will keineswegs auf mich aufmerksam machen, doch muß ich bei dieser Gelegenheit schon bemerken, daß ich zu den wenigen gehörte, die sich für die Niederlassung der jugoslawischen Fabrik ausgesprochen haben und keine Bedenken äußerten, ja sogar die deutschnationale Seite ob ihres üblichen Theaters

scharf kritisierten. So wurde z. B. ich dann durch mehr als zehn Tage wegen meiner Einstellung scharf aufs Korn genommen. Für die Herren Studenten der Volksgruppe waren aber selbstverständlich alle deutschen Kärntner gegen die Niederlassung der jugoslawischen Fabrik! Ich lege wie schon erwähnt keinen Wert darauf, daß man meinem Leserbrief Beachtung schenkt, doch möchte ich damit nur beweisen, daß die Beschuldigung der slowenischen Studenten nicht stimmt. Ob absichtlich oder unabsichtlich, unwillkürlich verletzt man so mit Verallgemeinerungen jene Menschen, die nicht so denken und handeln und dafür sind, daß die slowenische Volksgruppe das bekommt, was ihr zusteht. Nicht so gedankenlos und gehässig, meine Herren, gegen alles, was deutsch ist! Ich kann ihre Einstellung durchaus verstehen, weil sie unter Hitler viel zu leiden hatten und nicht nur unter Hitler, doch darf man deshalb nicht alle in einen Topf werfen. Sie verbauen sich dadurch Freundschaften! Wenn ich in meinen Leserbriefen und Artikeln die deutsche Seite kritisierte, dann sprach ich immer von gewissen Bevölkerungsschichten, von den Deutschnationalen oder von bestimmten Kreisen. Sie müssen immer damit rechnen, daß auch deutsche Mitbürger sich über das informieren, was ihre Zeitungen schreiben, auch wenn sie kein Slowenisch verstehen. Da bin ich nicht der einzige, der das tut! Diese Einstellung an ihnen paßt mir nicht und ich muß sie schärfstens verurteilen! Also bitte, in Zukunft etwas vorsichtiger!

Herzliche Grüße Ihr

Guttenbrunner Herbert jun. 9065 Ebenthal, Neuhausstr. 4

Četrta ameriški polet na Luno

Ameriška uprava za aeronavtilo in vesoljske raziskave (NASA) je objavila načrt poleta odprave „Apolla 14“. Po tem načrtu bosta vesoljca Alan Shepard in Edgar Mitchell pristala z luninim modulom „Antares“ na Luni v petek, 5. februarja ob 10,16 po srednjeevropskem času.

Člani odprave, to je že imenovana vesoljca in Stewart Roosa, ki bo upravljala matično ladjo, bodo odpotovali s Kennedyjevega rta 31. januarja ob 21.23 po srednjeevropskem času.

Lunin modul „Antares“ bo pristal na področju visokih planot severno od kraterja Fra Mauro. Shepard in Mitchell bosta preživela na Luni 33 ur ter se bosta v tem času dvakrat „sprehajala“ po njeni površini. Vsakokrat bosta preživela zunaj „Antaresa“ po 4, oziroma 5 ur.

Pri drugem „sprehodu“ se bosta povzpela na „stožcev krater“, ki je visok več kot 200 metrov. Vsega skupaj bosta prehodila več kot tri kilometre poti.

Za raziskovanje Lunine površine bosta uporabila nekakšno samokolnico, ki jima bo pomagala prevažati razne znanstvene in-

strumente. Na Lunini površini bosta med drugim namestila aktiven in pasiven seizmometer (potresomer), en odkrivalec ionov ter merilec za mrzlo katodo. Ti instrumenti bodo merili tok, gostoto in jakost ionov v bližini Lune. Poseben aparat pa bo meril jakost protonov in elektronov sončnega izvora. Poseben magnetomer pa bo beležil spremembe magnetnega polja med „sprehodom“. V bližini luninega modula bosta Shepard in Mitchell namestila aparat za žarki „laser“, ki bo omogočil izmeriti točno razdaljo od Zemlje do Lune.

Predstavniki NASA je pojasnil, da znaša premer „stožčevega kraterja“ 300 metrov, globok pa je 75 metrov.

„Antares“ se bo ločil od matične ladje 18 km nad Lunino površino (v primerih „Apolla 11“ in „Apolla 12“ se je lunin modul ločil že 100 km nad Luno. „Antares“ bo razpolagal

Slovenska popevka od 10. do 12. 6. v Ljubljani

Organizator desete jubilejne „Slovenske popevke“, Radio televizija Ljubljana in založba Obzorja — Tovarna gramofonskih plošč Helidon, se že močno trudita, da bi se letošnji festival slovenske zabavne glasbe zaključil uspešno.

Mario Rijavec, predsednik žirije, ki je izbrala popevke (v žiriji so bili še Miljenko Pečnik, glasbeni producent iz Beograda, Krešimir Oblak, producent iz Zagreba, Vilko Aussenik, predstavnik Helidona. Janez Martinc, Veno Taufer in Djuro Penzeš), je izjavil: »Na natečaj, ki je bil tokrat prvič neanonimen, je do roka prispelo 71 skladb, kar je nekoliko manj kot druga leta. Sprejeli smo jih dvajset in jih bo deset na sporedu prvi večer, v dveh izvedbah, seveda, prav toliko pa tudi drugi večer. Veliki finale najboljše uvrščenih skladb pa bo tretji večer, na katerem naj bi se po uradnem delu gostujoči pevci in ansambli predstavili tudi s svojim lastnim programom. In še to: »Slovenska popevka 71« bo od 10. do 12. junija v mali dvorani ljubljanske športne palače.

In nagrade za najboljše skladbe? Avtorji novih slovenskih popevk se bodo potego-

tudi z dodatnimi 15 sekundami za iskanje primerne kraja za pristanek.

Letna konferenca o selenologiji

V Houstonu se je medtem nadaljevala druga konferenca o selenologiji na kateri je navzočih več kot 500 učenjakov z vsega sveta. Debate in diskusije na konferenci so zelo žive. Mnenja o nastanku našega naravnega satelita so deljena in včasih popolnoma nasprotna. Na eni strani so na primer učenjaki, ki trdijo, da je imela Luna nekoč vroče jedro, drugi pa pravijo, da je bila vedno hladna.

Zelo zanimive pa so izjave prof. Goleša z oregonske univerze, ki trdi, da bi morali znanstveniki razpolagati z 20 različnimi luninimi kameninami, ki naj bi jih dobili iz prav toliko različnih kraterjev. Takega dela človek ne more opraviti ter bi bilo zato najbolj koristno, če bi se uveljavil sovjetski način raziskave Lune z avtomatičnimi postajami.

vali za tri nagrade občinstva (3000, 2500 in 2000 dinarjev,) tri nagrade strokovne žirije (3000, 2500, 2000 dinarjev), posebno nagrade mednarodne žirije (3000 dinarjev) bo podelila žirija, ki jo bodo predstavljali predstavniki tujih radijskih postaj in nagrado za najboljše besedilo (1000 dinarjev).

Med skladatelji so letos tudi trije debitanti Milan Mihelič, Dečo Žgur in Djordje Novkovič. Nobene skladbe pa na letošnji festival ni poslal Bojan Adamič.

Tarzan in Jane

Najslavnejši „tarzanski par“ v zgodovini filma Maureen O'Sullivan in Johnnie Weissmüller sta nedavno proslavila 40. obletnico, odkar sta posnela svoj prvi skupni film. Johnnie Weissmüller je danes v svojem 62. letu. Maureen O'Sullivan seveda ne govori rada o svojih letih. Weissmüller je na olimpiadi leta 1928 osvojil zlato medaljo v plavanju. Sin Mareen O'Sullivan Don Scholander je na olimpiadi v Mehiki osvojil cel kup medalj v raznih plavalnih disciplinah, njena hčerka, znana igralka Mia Farrow, pa je že v drugem zakonu in desetem filmu.

Filmske zanimivosti

BRIGITTE BARDOT je nastopila v reklamni oddaji francoske televizije in je za eno minuto prejela 3 milijone šilingov. — ELSA MARTINELLI je na snemanju v Španiji. — NATHALIE DELON je posnela gramofonsko ploščo. Strokovnjaki pravijo, da ima zelo prijeten glas in da bo gotovo dosegla uspeh tudi kot pevka. — ROMAN POLANSKI pripravlja najresnejši podvig v svoji karieri. Z igralci »naturščiki« bo posnel verzijo Shakespearove drame »Macbeth«. — STEVE McQUEEN bo sam finansiral film, kjer bo vozil avtomobil s hitrostjo 250 kilometrov na uro. Za to se je odločil, ker so mu producenti prepovedali vožnjo s hitrimi avtomobili. — SOFIJA LOREN bo igrala glavno vlogo v filmu Ana Karenina. — ELKE SOMMER se približuje tridesetim letom, a pravijo, da je lepša kot kdajkoli. To dokazujejo tudi fotografije, ki jih je posnel njen soprog.

● FRANCOSKI filmski režiserji, igralci, producenti in tehniki so ostro protestirali proti cenzurnim določilom, ki so po njihovem mnenju zadnje čase huda ovira za svobodno delo v Franciji. V zadnjih 25 letih je francoska filmska cenzura prepovedala 200 filmov.

ŠPORT — ŠPORT — ŠPORT — ŠPORT

BOKS

Vrhovno sodišče ZDA bo obravnavalo Clayev priziv

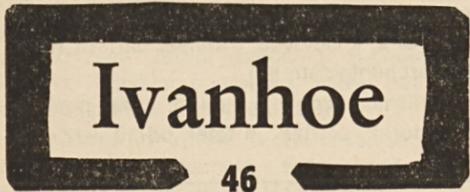
„Zdaj se lahko posvetim samo pripravam za srečanje s Frazierjem, ki bo 8. marca,“ je izjavil Cassius Clay, ko je izvedel, da bo ameriško vrhovno sodišče obravnavalo njegov priziv proti obsodbi na pet let zapor, ki jo je Clay dobil, ker ni hotel obleči vojaške suknje.

„Hočem ponovno pokazati, da sem samo jaz vreden naslova svetovnega prvaka teške kategorije,“ je dejal Clay.

HOKEJ NA LEDU

Jeseničani petnajstič prvaki

Z zmago nad Olimpijo z 9:2 je ekipa Jesenic osvojila že petnajstič naslov državnega prvaka v hokeju na ledu. Na drugo mesto se je uvrstila Olimpija, na tretje zagrebški Medveščak, na četrto pa Slavija.

»Ali, dobri Diccon,« je dejal Žid, izkušaje mu seči v besedo.

»Dobri Žid! Dobra zver! Dobri črv!« je vzrojal svobodnjak, ki ga je minevalo potrpeljenje, »če ne prestaneš polagati svoje umazane skoposti na tehtnico zoper hčerino življenje in čast, ti pobere vse, kar imaš na tem svetu, do poslednjega maravedija, preden minejo trije dnevi.«

Izak se je ustrašil in utihnil.

»In kakšno poročstvo dobim za to?« je vprašal prior.

»Če Izak po tvojem posredovanju srečno doseže svoj namen,« je rekel glavar, »tedaj bom, to ti prispejem na svetega Huberta, sam skrbel za to, da ti v dobrem srebru odšteje denar, ali pa bom obračunal z njim na tak način, da bi bilo zanj bolje, da bi dvajsetkrat plačal to vsoto!«

»Dobro, Žid,« je dejal Aymer, »če je že tako, da se moram vtakniti v to stvar, tedaj mi posodi svojo tablico — a ne, rajši kakor da bi vzel tvoje pero med prste, se postim štiriindvajset ur — a kje naj tu dobi drugo pero?«

»Če vam vaši sveti pomisleki ne prepovedujejo rabiti židovsko tablico, vam jaz pero že dobim,« je rekel glavar. Napel je lok in pomeril na divjo gos, ki je letela visoko nad njihovimi glavami, prva v klinu družic, ki so ubirale pot proti daljnim, samotnim holderneškim močvaram. Predrta z njegovo puščico, je ptica fofotaje padla na tla.

»Evo vam dovolj peres, prior, da založite z njimi vse jourvaulske menihe za prihodnjih sto let,« je dejal Locksley, »razen če se lotijo pisanja kronik.«

Prior je sedel in z vso udobnostjo napisal pismo Brianu de Bois-Guilbertu. Ko ga je dobro zapečatil, ga je predal Židu, rekoč: »To bodi tvoja spremnica do templestovskega preceptorja; kakor mislim, bo najbrž dosegla izpustitev tvoje hčere, če jo s svoje strani dobro podpreš z ugodnimi ponudbami; zakaj, verjemi mi, vrli vitez Bois-Guilbert je iz bratovščine tistih, ki ne storijo ničesar za nič.«

»Nu prav, prior,« je rekel hajduk, »zdaj te nočem več dalj zadrževati, nego je treba, da napraviš Židu potrdilo o tistih pet sto kronah, ki smo ti jih določili za odkupnino; sprejemem ga za svojega plačilnega mojstra in če zvem, da se mu brani vrniti ti vsoto, ki jo bo plačal, tako ni matere božje, tedaj ti zažgem opatijo nad glavo, pa da mi je priti deset let prej na vešal!«

Z dokaj bolj kislim obrazom kakor malo prej pismo Bois-Guilbertu je prior napisal Izaku iz Yorka priznanico za pet sto kron, katere mu je v stiski posodil za odkupnino, in se zavezal, da mu pošteno vrne to vsoto.

»In zdaj vas prosim,« je dejal prior Aymer, »da mi vrnete mezge in kljusace, da izpustite častita brata, ki me spremljata, in da mi daste dragocene prstane, dragulje in lepa oblačila, katerih so me oropali; saj sem kot pošten ujetnik tudi jaz zadostil vaši zahtevi po odkupnini.«

»Vaša brata, gospod prior,« je odvrnil Locksley, »bosta takoj izpuščena, zakaj krivično bi ju bilo zadrževati; tudi vaše konje in mezge vam bomo vrnili in razen tega toliko denarja, kolikor ga potrebujete, da pridete v York; okrutno bi bilo, če bi vam vzeli sredstva za potovanje. Kar se pa tiče prstanov, dragih kamnov, verižic in takih stvari, morate pač razumeti, da smo ljudje tenke vesti in nočemo tako častitega moža, kakor ste vi, ki bi morali biti mrtvi za ničemurnost tega sveta, pripraviti v izkušnjo, da bi kršil pravilo svoje ustanove ter nosil na sebi prstane, verižice in drugo puhlo šaro.«

»Pomislite, kaj delate, gospoda,« je rekel prior, »preden položite roko na cerkveno last. Te reči so inter res sacras in kdo ve, kakšna kazen bi nastopila, če bi prišle v posvetne roke.«

»To bom jaz preprečil, častiti prior,« se je oglašil copmanhurstski puščavnik; »zakaj nosil jih bom sam.«

»Prijetelj ali brat,« je dejal prior v odgovor na to rešitev svojih dvomov, »če si res dobil redovna posvetila, tedaj pomisli, prosim te, kako boš pred starešinami zagovarjal svojo udeležbo pri današnjih dogodkih.«

»Prijetelj prior,« se je odrezal puščavnik, »vedeti morate, da spadam k majhni škofiji, kjer sem sam svoj višji pastir, in se prav tako malo menim za yorškega škofa, kakor za jourvaulskega opata, priorja in ves vaš samostan.«

»Tedaj si popolnoma nereden,« je rekel prior; »eden tistih nerednežev si, ki so si po krivem prilastili sveti značaj ter oskrinjajo svete obrede in spravljajo duše tistih, ki hodijo k njim po svet, v nevarnost; lapides pro pane condonatis iis, namesto kruha jim dajete kamenje, kakor pravi Vulgata.«

»Ne,« je dejal menih, »če bi si bil ubijal glavo z latinščino, ne bi bila tako dolgo ostala cela. Povem ti, pobirati takim ničemurnim svečenikom, kakor si ti, njihove dragocenosti in puhle igrače, je samo Bogu dopadljiva plenitev Egipčanov.«

»Ti si hajduški pop,« je v silnem srdu kriknil prior; »excommunicabo vos.«

»Ti sam si bolj podoben tatu in krivovercu,« mu je enako ogorčeno zabrusil menih. »Ne misli, da bom vpričo svojih župljanov spravljaj žalitve, s kakršnimi se me ne sramuješ obkladati, čeprav sem častit svečenik in tvoj brat. Ossa eius perfringam, kosti ti bom polomil, kakor pravi Vulgata.«

»Oho,« je vzkliknil glavar, »v take besede zahajata velečastita brata? Ostani miren, menih, in ti, prior, če nisi popolnoma spravljen z Bogom, nikar ga dalj ne draži.

— Puščavnik, daj častitemu očetu, da v miru odide, odkupil se je!

Hajduki so ločili razjarjena svečenika, ki sta še vedno kričala in zmerjala drug drugega v slabi latinščini, katero je govoril prior bolj gladko, puščavnik pa z bolj srditim poudarkom. Prior se je naposled osvestil in spoznal, da smeši dostojanstvo, ko se prepira s takim zakotnim popom, kakor je bil hajduški kaplan, in ko sta se mu spremljevalca pridružila, je odjahal dokaj manj slovesno in — kar se tiče posvetih reči — v veliko bolj apostolskih okolnostih, nego pred tem srečanjem.

Zdaj je moral še Žid podati kako varščino za odkupnino, ki mu jo je bilo plačati namesto priorja, kakor tudi za svojo lastno. Dal je Locksleyu menico, ki jo je potrdil s svojim pečatom in s katero je prosil nekega brata svojega rodu v Yorku, naj plača tistemu, ki mu jo prinese, vsoto tisoč kron ter mu preda »spodaj našeto blago.«

»Moj brat Šiva ima ključ do mojega skladišča,« je rekel z globokim vzdihom.

»In do obokane kleti,« je šepnil Locksley.

»Ne, ne — Bog ne daj!« je rekel Izak. »Zla je bila ura, ko je tuj človek prišel tej skrivnosti na sled.«

»Pri meni je varna,« je odvrnil hajduk, »če nam ta tvoj listek pomore do vsote, ki je v njem imenovana. A kaj je to, Izak? Ali si mrtev? Ali si okamenel? Ali je plačilo tisoč kron izbrisalo misel na nevarnost, v kateri je tvoja hči?«

Žid je planil pokonci.

»Ne, Diccon, ne — takoj se odpravim. Zbogom, ti, ki te ne morem imenovati do brega, zlega te pa imenovati nočem in ne smem.«

Predem je Izak odšel, mu je dal hajduški glavar še tale svet na pot: »Bodi v svojih ponudbah širokodušen, Izak, zaradi hčerine varnosti ne prizanašaj svoji mošnji. Veruj mi, zlato, ki ga prihraniš v njeni stvari, ti bo povzročilo kasneje prav toliko muk, kakor če bi ti ga razbeljenega vlili v grlo.«

Stari običaji pri porokah na Krasu

Nekoč so se po naših krajih ob porokah vršile velike slavnosti. Ljudje so tedaj živeljeli skromnejše, zadovoljnejše in so se znali tudi z manj denarja gospodarno preživljati; pa tudi manj skrbi so imeli.

Kraška nevesta se je že par dni pred poroko oblekla prazniško in šla vabit od hiše do hiše. Vsakemu povabljenec je dala kolač. Čim bogatejša je bila, tem več svatov je povabila. Na zelo bogatih svatbah se je nabralo do osemdeset svatov, vsak je prinesel s seboj kak dar, da se oddolži nevesti za darovani kolač; darovali so moko, krompir, žito in premožnejši tudi denar.

Nevesti so njeni starši kupili že pred poroko »balo«, ki so jo hranili do svatbe na svojem domu. Ženin pa se je poslovil dan pred poroko od svojih tovarišev, jih napojil z vinom in povabil na »šeškanje«, t. j. prišli so pred ženino hišo, mu zapeli v slovo in pili njegovo vino na cesti — v hišo niso smeli.

Medtem ko so drugega dne spremljali svatje nevesto in ženina do cerkve, so »šeškarji« pripravili voz z duoma upreženima in z zelenjem okrašenima konjema ali voloma pred nevestino hišo. Na voz so naložili nevestino »balo«. Ko so svatje vrnili iz cerkve, je bil voz že pripravljen. Preden so pognali, si je nevesta še izbrala »pokolenščka« — malega dečka 6–8 let, kateri ji je najbolj ugajal izmed okoli stoečih otročadi. Pokolenšček je moral nesti petelina z nevestinega doma na ženinov. Petelin je bil navadno okrašen z lepim rdečim nageljnom, privezanim na vratu z modrim trakom. Nato je dobila nevesta od matere bokal črnega domačega vina. Nevesta je vzela bokal, izpila nekoliko, nato izlila ostaneč vpregi za vrat in z bičem pognala. Ko je voz zaškripal, je nevesta izročila bič vozniku, ki je glasno naganjajoč ubral pot proti ženinovemu domu. Vsi so spremljali voz: na vozu »pokolenšček«, ob vozu »šeškarji«, za vozom svatje. Ko so dospeli na ženinov dom, je stopil »pokolenšček« z voza in stekel s petelinom v naročju proti ženinovemu domu. Tu je naglo odprl vrata in vrgel petelina v hišo. A za vrati so čakali domači, da ujamejo pokolenščka. Ta je bežal in pazil, da ga ne ujamejo; zakaj če so ga ujeli, so ga zaprli s petelinom vred v hlev, dokler se svatje niso pogodili zanj.

Medtem ko je domača mladina lovila pokolenščka, je stopila nevesta v hišo. Tu jo je čakala sredi mize velika lesena skleda s kolačem in soljo. Nevesta je pokusila sol, kolač pa vrgla čez rame in skozi vrata na dvorišče, kjer so čakali nanj »šeškarji«. Nevesta je prejela od tašče bokal vina, katerega je ponudila vsem svatom. Sedaj se je začela šele prava svatba, ki je trajala večer več dni dan in noč. Na svatbi so peli tudi mnoge narodne pesmi.

CENE KRANJC:

Ogenj v gozdu

„Zakuriva, oče!

Pogrela se bova pri ognju!

Dim se bo dvignil visoko pod nebo in tresel sneg z borovcev. Na vse strani se bo videl, daleč na vse strani, in morda si bo kdo, ko ga bo opazil, še sam zakuril, da bova midva videla njegov dim.

Zakuriva oče!

Pregnala bova meglo, ki je legla v najino dolino in se oklenila borovcev, da se ne gane. Njene mrzle roke bo prežgal najin ogenj in borovci nama bodo zašumeli v vetru.

Zakuriva oče!

Sneg se bo otajal, okrog ognja. Zeleni mah se bo pokazal, moker od tajajočega se snega. Videla bova zopet enkrat, kakšen je mah.

Zakuriva oče!

Srnac bo zadišal najin ogenj. Privabila jih bova v bližino. Nič se naju ne bodo bale. Privabila bova srne in, ko bova midva šla domov, se bodo prišle gret k najinemu ognju.

Zakuriva, oče!

Poje očetova sekira, po grčah poje in v borovcih in v megli poje.

Odmeva očetova sekira, kot da lajajo v hribu lačni psi.

ustna burka

„Servus, Pepi, kako se kaj imaš?“

„Hvala, dobro.“

„Slišal sem, da greš nocoj na ples. Bravo. Tako ‚fest‘ fant, kot si ti, res ne sme manjkati. Vse boš razveselil. Pridi gotovo! Na svidenje!“

Že se zbirajo ‚elitniki‘ na ‚elitni‘ ples; tudi Milče je že na mestu. Dvorana je vsa v rožah in morje svetlobe jo ožarja. Čudno vzvišena je, dokler je prazna, pa še potem nekaj časa ob lepih toaletah in finem obnašanju ‚elitnikov‘.

Tudi Pepi pride. Ko ga Milče zagleda, radostno zakliče:

„Bravo! Besedo znaš držati. Kako pa si ušel gospodinji?“

„Pusti to, je preneumno! Te ženske ne vedo, da so nam plesne zabave naravnost potrebne, če hočemo spadati k ‚eliti‘. Zato pa: Tla so namazana, polka je ukazana... Pojdiva!“

„Smem prositi, gospodična Lidija?“

„Prosim, z veseljem.“

„Ah, ob tej godbi, kako prijetno!“ — Čudno lepe ure na plesu hitro minevajo. Plesalke so že utrujene. Ali bogatega in lepega Milčeta še malo ni volja iti domov. Živel, Dioniz! Živel, šampanjec!

Milče, ki ga je že precej „čutil“, govori: „Kristalna čaša, pozdravljena! Iz tebe nam kipi veselje in mladost. Ti si nam sonce v temnih študentovskih urah. Zvestobo ti prisegamo! Eks! slavna tovarišija, eks! cenjene gospodične!“

„Bravo, bravissimo, Milče! Ti si pravi!“

Iz čaše se je pretakala moč alkohola v mlado kri. ‚Elitna‘ družba vedno bolj dobiva drugo podobo. To ni več družba mladih in lepih ljudi, ampak gruča pijanih cunj. Proti jutru se opotekajo proti domu. Milče preklinja in si daje pogum:

„Kaj nam pa morejo! Le naprej! Vražja pot... Nous sommes chevaliers. Tako je... Junaki, kavalirji smo... Naprej... O, hu-dič, tako trda cesta... Nič zato... Nous sommes chevaliers!“

Komaj se privleče do hiše.

„Kar junaško, tam smo doma... kje pa je ključ?... O, vruga, kje pa je denarnica? Kje je... Aha, že vem. Prekleti šampanjec in pa tista baba neumna, goljufova... tatin-ska... tista lepa Lidija...“ —gm—

Oeseli čas prihaja

(Narodna)

Veseli čas prihaja,
ko mati zgodaj vstaja;
'ma dost' skrbi pa dost' trpi,
ko v peč potico daje.

Prašiča smo zredili,
zdaj bomo ga lovili,
okrog voglov, okrog plotov
za njim bomo hodili.

Prašičja rogovila
z debelim repom miga,
ker se boji za zadnje dni,
ker klal ga bo Matija.

Prišel je tudi godec,
dobil je svinjski gobec:
Le pridi k nam, še rep ti dam,
da poln bo tvoj želodec.

Prašiča smo zaklali,
na drobno razrezali;
še bolje je sto tavžentkrat,
kak' če bi ga prodali.

Klobase so nar'jene,
zo materl' zročene,
so gvircane, so poprane,
a niso še pečene.

Zdaj sédimo za mizo,
pokličimo še Lizo,
da žlice razdelila bo,
ker župa je že blizu.

ŠTIRIINTRIDESETO POGlavJE

V yorškem gradu se je vršila sijajna pojedina, na katero je princ John povabil plemiče, prelato in vodje, ki je z njih močjo upal uresničiti svoje častihlepne name-ne zastran bratovega prestola. Waldemar Fitzurse, njegov spretni, prevežani zaupnik, jih je skrivaj obdeloval in izkušal ohrabriti njihov pogum do tiste stopnje, ki je bila potrebna, da bi odkrito povedali svojo namero. A njihovo podjetje je zavlačevala odsotnost nekaterega važnega člana zarote. Front de Boeuf neupogljivi in drzni, čeprav surovi pogum, Bracyjev ognjevit, smeli duh, opreznost, vojna izkušnost in znana hrabrost Briana de Bois-Guilberta, vse to je bilo sila važno za uspeh podjetja in medtem ko so sami pri sebi vsi preklinjali njih nedobrodošlo in nerazumljivo odsotnost, se niti John niti njegov svetovalec nista upala storiti brez njih kakega koraka.

Tudi Zid Izak je bil izginil in z njim vred upanje na vsoto, katere se je princ John nadejal od tega Izraelca in njegovih sovnikov naposodo. Ta okolnost se je morala zdeti v tako odločilnem trenutku zelo nevarna.

Tisto jutro po padcu torquilstonskega gradu se je v okolici mesta Yorka razširila nepotrjena vest, da sta de Bracy in Bois-Guilbert s svojim zaveznikom Front de Boeufom vred zajeta ali ubita. Waldemar je to sporočil princu Johnu s pripombo, da se tembolj boji, da ne bi bila vest resnična, ker sta se le s pičlim spremstvom odpravila, da bi napadla Sasa Cedrica in njegovo družino. Ob vsakem drugem času bi bil smatral princ to nasilje za veselo burko; zdaj pa, ko je preprečevalo in oviralo njegove lastne naklepe, se je naglas izrekel zoper storilce ter z odločnostjo, ki bi bila vredna kralja Alfreda, govoril o kršenju zakonov, motenju javnega miru in posezanju v tuje lastninske pravice.

»Ti razbojnik in teptalci zakonov!« je vzklikal. »Kadar postanem gospodar na Angleškem, jih dam obesiti na dvizne mostove njihovih lastnih gradov!«

»A da postanete kralj in gospodar Anglije,« je hladno odvrnil njegov svetovalec, »mora vaša velikost ne samo trpeti prestopke teh razbojnikov in teptalcev zakona, ampak jih celo ščititi glede na svojo hvalevredno vneto za vzdrževanje zakonov. — Slabo bi bilo za nas, če bi saški kmetavsi uresničili sanje vaše visokosti in izpremenili mostove njihovih gradov v vešala; drznemu Cedricu je čisto podobno, da bi utegnil izvršiti tako misel! Vaša visokost bo sama izprevidela, kako nevarno bi bilo kaj začeti brez Front de Boeufa, de Bracyja in templjarja — in vendar smo šli že predaleč, da bi mogli varno kreniti nazaj.«

Princ John se je nestrpnost udaril po čelu in jel naglo hoditi po sobi sem ter tja.

»Lopovi,« je vzklikal, »izdajalski lopovi, ki me puščajo v tej stiski na cedilu!«

»Rajši recite nepremišljeni norci,« ga je zavrnil Waldemar, »da se ukvarjajo s temi otročarijami, kadar gre za tako važne stvari!«

»A kaj nam je zdaj storiti?« je vprašal princ John in stopil pred Waldemarja.

»Ne vem, kaj bi bilo moč storiti razen tega, kar sem že odredil,« je odvrnil tajni svetovalec. »Ni se mi zdelo prav, da bi prišel semkaj in z vašo visokostjo obžaloval ta neprijetni dogodek, dokler nisem poizkusil vsega, kar morem, da ga storim neškodljivega.«

»Ti si zmeraj moj dobri angel, Waldemar,« je rekel princ, »in če bom imel ob svoji strani vedno takega svetovalca, tedaj bo Johnova vlada še slavna v zgodovini. — Kaj si ukrenil?«

»De Bracyjevemu poročniku Louisu Winkelbrandu in njegovim ljudem sem ukazal, naj zajahajo konje in z vihrajočim praporom pohite do Front de Boeufovega gradu, da vidijo, kaj morejo tam storiti našim prijateljem v pomoč.«

Obraz princa Johna je zardel kakor obraz razvajenega otroka, ki se mu zazdi, da so ga užalili.

»Tako mi božjega lica,« je dejal, »veliko si vzel nase, Waldemar Fitzurse, in zelo oblastno si ravnal, da si brez našega izrečnega povelja ukazal trobiti na konje in razviti prapor v mestu, kjer smo bili sami prisotni.«

»Prosim vašo visokost oprostjenja,« je odvrnil Fitzurse, ki je sam pri sebi preklinjal gospodarjevo bedasto ničemurnost, »a ker se je mudilo in je utegnila postati vsaka izgubljena minuta pogubonosna, se mi je zdelo najboljšje, da vzamem v tej, za korist vaše visokosti tolikanj važni stvari odgovornost nase.«

»Naj ti bo oproščeno, Fitzurse,« je resno rekel princ; »dobra volja opravičuje prenačelnost tvojega ravnanja. A kdo prihaja? Tako mi križa, sam de Bracy! In v kaki čudni podobi stopa pred nas!«

Res je bil de Bracy, s krvavimi ostrogami in še ves vroč od naglice. Njegova oprava je kazala še vse sledove nedavnega trdovratnega boja, zakaj bila je razbita in okrvavljena in polna prahu od nagle ježe. Snel si je šlem z glave, ga postavil predse na mizo in za trenutek obstal, kakor da se izkuša zbrati, preden pove svoje novice.

»De Bracy,« je izpregovoril princ John, »kaj pomeni to? Govori, zaklinjam te! Ali so se Sasi uprli?«

»Govori, de Bracy,« je rekel Fitzurse skoro obenem z gospodarjem, »saj si bil zmerom mož. Kje je templjar? In kje Front de Boeuf?«

»Templjar je ušel,« je odgovoril de Bracy, »a Front de Boeufa ne boste nikoli več videli. Pokopan je v ognjenem grobu pod žarečimi razvalinami svojega lastnega gradu. Jaz edini sem ubežal, da vam to sporočim.«

»To je za nas mrzla novica,« je rekel Waldemar, »čeprav nam poročas o ognju in plamenu.«

(Dalje prihodnjič)

Izak je z globokim vzdihom pritrdil in nadaljeval svojo pot, spremljan po dveh korenjaških gozdovnikih, ki sta mu bila določena za vodnika in obenem za varuha na poti skozi šumo.

Črni vitez, ki je z nemajhnim zanimanjem opazoval vse te razne dogodke, se je zdaj takisto poslovil od hajduhov; ni si mogel kaj, da ne bi izrazil svojega začudenja, da vidi med ljudmi, izobčenimi iz zaščite in vpliva zakonov, toliko trdnega družabnega reda.

»Gospod vitez,« je odvrnil svobodnjak, »včasih rodi malo prida drevo kaj dober sad in v slabih časih ne poganja zmerom samo zlo. Med ljudmi, ki jih usoda potegne v to nezakonito stanje, jih je gotovo dosti takih, ki se želijo zmerom okoriščati z njegovo svobodnostjo, in nekaj celo takih, ki jim je morda žal, da se morajo vobče ukvarjati s tem poslom.«

»In z enim izmed teh govorim, se mi zdi?« je dejal vitez.

»Gospod vitez,« je rekel hajduk, »vsak ima svojo skrivnost. Svobodno vam je, da si ustvarite sodbo o meni, in jaz lahko ugibljem o vas po svoje, čeprav morda nobena najinih puščic ne zadene tja, kamor bi morala. Ker pa ne silim, da bi mi vi odkrili svojo skrivnost, ne bodite užaljeni, da ohranim tudi sam svoje zase.«

»Oprosti mi vrli hajduk,« je odvrnil vitez, »tvoj očetek je upravičen. A morda bova pri kakem poznejšem srečanju obadva manj nezaupljiva. Dotlej se ločiva prijatelja, ali ne?«

»Evo moje roke,« je rekel Locksley; »in reči smem, da je roka pravega Angleža, čeprav je ta čas hajduk.«

»In tu imaš mojo v zameno,« je rekel vitez; »v čast si štejem, da mi jo stisneš ti. Zakaj tisti, ki dela dobro, ko ima neomejeno oblast, da bi delal zlo, ne zasluži hvale samo za to, kar stori dobrega, ampak tudi za zlo, katerega ne stori. Zdrav ostani, hrabri hajduk.«

TV tedenski program TV

RADIO CELOVEC

NEDELJA, 31. 1.: 7.00 Duhovni nagovor — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo. — PONEDELJEK, 1. 2.: 13.45 Informacije — Po sledih starih šeg in navad. (Pri drvarjih v Kapelških grapah — 2.) — TOREK, 2. 2.: 13.45 Informacije — Športni mozaik — Koroška povest (V. Polanšek: Obirjan — 14). — SREDA, 3. 2.: 13.45 Informacije — Mladinski forum — Cerkev in svet. — ČETRTEK, 4. 2.: 13.45 Informacije — Za krmilom — Skladbe slovenskih skladateljev. — PETEK, 5. 2.: 14.00 Informacije — Poper in sol. — SOBOTA, 6. 2.: 9.00 Rubrika za jugoslovanske delavce — Od pesmi do pesmi — od srca do srca. — 14.00 Zeleni gozd je lovčev raj.

AVSTRIJSKA TELEVIZIJA

NEDELJA, 31. januarja: 15.55 Za otroke od 8. leta dalje: Cappuccetto — 16.20 Za otroke od 11. leta dalje: Flipper: „Na begu“ — 16.45 Za mladino od 14. leta dalje: Stik — 18.05 „Družina Pec“, lahko noč za najmlajše — 18.10 Bonanza: „Vabljenje Abigaila Joseasa“ — 19.00 Čas v sliki in vprašanje tedna — 19.30 Šport — 20.10 Kristjan v času — 20.15 „Mr. Barnett“, Jeana Anonilha — 21.10 „Le Sacre du Printemps“, balet Igorja Strawinskega — 21.45 Čas v sliki.

PONEDELJEK, 1. februarja: 18.00 Znanje — aktualno — 18.20 „Družina Pec“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Avstrija — slika — 18.50 „Veseljje ob lepem“ — filmska serija — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Kobra, prevzemite: „Veliko tveganje“ — 22.00 Čas v sliki.

TOREK, 2. februarja: 18.00 Angleščina — 18.20 „Družina Pec“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Kultura — aktualno — 18.50 Zahodno od Santa Fé: „Nevarno potovanje“ — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Operna odaja — 21.15 Nič ne pomaga — 22.15 Čas v sliki.

SREDA, 3. februarja: 10.00 TV v šoli: Kaj lahko postanem? — 10.30 Gost pri Johannesu Urzidilu — 16.30 Za otroke od 6. leta naprej: Izginull pustni krofi — 17.10 Trikotnik in štirikotnik — 17.20 Mala risarska umetnost — 17.40 Za družino: Za prijatelja rož — 18.00 Francoščina — 18.20 „Družina Pec“, lahko noč za najmlajše —

18.25 Avstrija — slika — 18.50 Dragi stric Bill: „Juanita“ — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Panorama — 21.15 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju (evrovizija iz Züricha).

ČETRTEK, 4. februarja: 10.00 TV v šoli: Nepoznano sosodstvo — 10.30 Steklo — 11.00 Indija — 11.30 Rimska zgodovina — 12.00 Savel je postal Pavel (Carinik Cahej) — 15.30 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju iz Züricha — 18.00 Italijanščina — 18.20 „Družina Pec“, lahko noč za najmlajše — 18.50 Dezernat M.: „Izdajalska točka“ — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Filmska komedija — 21.50 Čas v sliki — 22.05 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju iz Züricha.

PETEK, 5. februarja: 10.00 TV v šoli: Avstrijski iznajditelji — 10.30 Romantika — 11.00 Mali Cezar — 16.30 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju — 18.00 Zeleni svet: Novo iz poljedelstva — 18.20 „Družina Pec“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Avstrija — slika — 18.50 „Bunny in njegovi tovariši“ — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.06 Šport — 20.15 Komisar: „Zadnji obisk“ — 21.15 Časovni potek dogodkov — 22.15 Čas v sliki — 22.25 Spotoma ob koncu tedna — 22.30 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju iz Züricha.

SOBOTA, 6. februarja: 13.30 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju iz Züricha — 14.50 Koncert ORF Franz Schubert: Simfonija št. 7 v C-duru — 16.00 Za otroke od 5. leta dalje: Hišica — 16.25 Za otroke od 6. leta dalje: Hop in Hup — 17.25 Filopat in Patafil: „Fotografija“ — 17.30 Za mladino od 14. leta dalje: Kaj lahko postanem? — 18.00 Tedenski magazin — 18.20 „Fotografija“, lahko noč za najmlajše — 18.25 Kultura — aktualno — 18.50 Heinz Conrads v sobo-

ZAHVALA

Srčna zahvala zdravnikom, zdravnicam, bolničarkam, posebno g. primarju dr. Wieserju v deželni bolnici za uspešno zdravljenje in postrežbo. Hvala tudi za to, ker so govorili z menoj v mojem materinem jeziku. Bog plačaj!

Jože Koncilja

to — 19.16 ORF danes zvečer — 19.30 Čas v sliki — 20.15 „Svet pripada ženski“, revija Marlene Charellove — 21.45 Čas v sliki — 21.55 Evropsko prvenstvo v umetnem drsanju iz Züricha.

FRANKFURTSKEGA AVTOMOBILSKEGA SEJMA NE BO

Združenje zahodnonemških proizvajalcev avtomobilov je odpovedalo 45. mednarodni avtomobilski sejem v Frankfurtu, ki bi moral biti septembra letos.

Pojasnilo: proizvajalci avtomobilov imajo letos opraviti z velikim zvišanjem cen in želijo prihraniti vsako marko.

VES GRADBENI MATERIAL, kot npr. čistilne vodne naprave, betonske izdelke, ureditev ponikovalnih jam in LECA-izdelke — tudi na obroke — ugodno dobavi

FERLACHER BETONWERK

J. PAGITZ, Ferlach—Borovlje
Telefon 04 2 27 / 375
(Dostavljamo tudi ob sobotah!)

TVRDKA LEEB
v Kotmari vesi
Išče za takojšnjo zaposlitev
2 delavca
1 ključavničarja (Schlosser)
Dobra plača in trajno delovno mesto
Prijava sprejme: Tvrcka Leeb
Kotmara ves — Köttmansdorf
Telefon 0 42 22 — 79 11 17

WINTER-SCHLUSS-VERKAUF BEI SAMONIG

Herren-Sport-Flanellhemden 49.80	Herren-Handschuhe mit Wollfutter 29.80	Perlon-Georgette-Tücher 5.90	Damen-Gummischlupfer 12.90	Damen-Helanca-Wäschegarnitur mit schöner Spitze 59.—	Mäd.-Wäschegarnitur Hemd und Hose 24.90
Herren-Mako-Unterhosen lang 29.80	Herren-Strapaz-Socken 7.90	Frauen-Kaschmir-Tücher 27.90	Perlon-BH mit Spitze 19.80	Damen-Kräusel-Kniehosen gemust. 19.80, einfärb. 14.90	Mädchen-Mako-Unterleibchen, Langarm 19.80
Herren-Trikot-Leibchen farbig 8.90	Damen-Pullover Langarm 59.—	Frauen-Perlon-Hauskleider oder -Arbeitsmäntel 59.80	Reifen-BH mit Spitze 25.90	Damen-Wollhosen 39.—	Knaben-Pullover ohne Arm 29.80
Herrenhemden weiß od. creme, Restposten 19.—	Damen-Mode-Westen Acryl 99.—	Perlon-Servierschürzen 13.90	Damen-Velours-Nachthemden 69.—	Damen-Makoleibchen mit Ornamentmuster 39.—	Knaben-Mako-Unterhosen oder -leibchen Innen geraut 23.90
Herren-Rollkragen-Pulli Helanca 49.80	Damen-Sport-Flanellblusen 59.—	Frauen-Trägerschürzen 19.80	Damen-Mako-Pyjama 79.80	Damen-Perlon-Strumphosen 9.90	Knaben-Ripp-Leibchen oder -Slip 7.90
Herren-Trikot- oder Frottee-Pyjama 99.—	Damen-Perlonstepp-Schlafröcke 89.—	Damen-Netzstrümpfe 4.90	Damen-Perlon-Unterkleider mit schöner Spitze einfarbig oder gemustert 49.—	Damen-Helanca-Helkelook-Strumphosen 39.—	Kinder-Rockerln 39.—
Herren-Krawatten 9.80	Damen-Moderöcke gefüttert 139.—	Damen-Perlonstrümpfe fehlerfrei 5.90	Damen-Baumwollslip 6.90	Kinder-Skipullover 59.80	Kinder-Helanca-Steghosen 59.80
Herren-Gloriette-Sport-Popelinehemden 79.—	Da-Trachtenwesten onig. Berchtesgadener 99.—	Damen-Kräuselstrümpfe in Dosen 9.90	Damen-Makohosen mit Bein 10.90	Kinder-Rollkragenpulli Helanca 19.80	Kinder-Skihosen Markenware 129.80
Herren-Mode-Pull-over oder -Westen 99.—	Damen-Hosenzüge modische Fason 399.—	Damen-Mode-Häkellookstrümpfe 19.80	Damen-Mako-Kurzbeinhosen Ornamentmuster 11.90	Kinder-Frotteehosen alle Größen 9.80	Baby-Pullover 25.90
Herren-Frottee-Socken 14.90	Frauen-Kittelschürzen Kurzarm, Baumwolle 39.80	Damen-Lycra-Miederhosen 39.—	Damen-Mako-Achselhemd innen geraut 25.90	Mädchen-Nachthemden aus gutem Wäscheflanell 39.80	Baby-Garnitur 25.90

WEISSE WOCHEN BEI SAMONIG

10% auf Markenwaren: Getzner, Gloriette, Hämmerle, Huber, Elastisana, Schroll

Küchen-Hangerln bunt kariert, Baumwolle 3.95	Jacquard-Frotteehandtuch gut saugende Bw-Qualität 15.90	Streif-Damast Markenware, 130 cm breit 24.90	Vorarlberger Markenleintuch Mitte verstärkt 49.80	Alpenbettzeug-Tuchentbezug farbecht, 130x190 88.—	Fertige Tuchent gefüllt, 3 kg Hühnerfedern 149.80
Bw-Geschirrtücher gesäumt, mit Schlinge 4.65	Arbeits-Frotteehandtuch farbecht 12.90	Bunt-Damast vorzügliche Bw-Qualität, farbecht, 130 cm breit 26.90	Karo-Flanelldecken 59.80	Polsterbezüge dazupassend, 60x80 26.90	Halbdauentuchent gefüllt, daunendichtes Inlett 399.80
Rohleinen-Geschirrtuch gesäumt, gut saugend 7.95	Karo-Tischtuch gewebt, 90x90 17.90	Leintuch-Mollino starke Qual., 156 cm breit 18.90	Seiden-Brokat-Steppdecken mit Vliesfüllung und Trikot-Abdeckung, 130x190 159.80	Jacquard-Polsterbezüge reine Baumwolle, 60x80 19.80	Blumenvorhänge 120 cm breit, schöne, moderne Muster 22.90
Halbleinen-Geschirrtuch, Markenware 9.90	Rohleinen-Tischtuch gewebtes Karo, 130x130 39.80	Schlüpfer-Webe gute Baumwoll-Qualität, 130 cm breit 17.90	Bestickte Schlüpferbezüge aus guter Webe, 130x190 89.80	Fertige Pölster gefüllt, aus federndem Inlett, 60x80 39.80	Dielen-Sockelvorhänge pflegeleicht, 180 cm hoch 35.90
Schlosser-Handtuch gesäumt, mit Aufhänger 7.90	Jacquard-Bettzeug, reine Baumwolle, farbecht, 130 cm breit 21.90	Gebirgs-Betttuch starkfädig, 150 cm breit 23.90	Damast-Tuchentbezüge Markenware, 130x190 99.80		250 cm hoch 49.80
Strapaz-Frotteehandtuch 9.65	Alpen-Bettzeug reine Baumwolle, farbecht, 130 cm breit 19.80	Flanell-Leintücher Markenware, 130x220 42.—			

NOCH MEHR ZEIGEN IHNEN UNSERE SCHAUFENSTER — DAHER ...

...am besten gleich zu SAMONIG VILLACH, AM SAMONIG-ECK